

Tiyatroya Giden Yol

Mevlüt Baki Tapan

Uzun Öykü

Gizemli Zet

Buralda

Mehmet

Orhan

Orhan

Orhan

Orhan

Kerim

Önsöz

Bu eserin hazırlanma amacı “*Arama Tarama Yanılgısı*” adlı tiyatro oyunun aşamalarını, oyunun içerik ve süreçlerini kurgusal manada sunmaktır. İlk alınan karardan oyunun sahnelenmesine, sahneleme sonrası aşamalara kadar tüm süreç ek bilgi ve öyküsel kurgu mantığında özgün olarak kaleme alınmıştır.

Eser içerisindeki karakterinin büyük kısmı oyunun gelişimi ve oynanmasında etkin rol alan kişilerdir ve karakter isimlerinin bir kısmı kişilerin oyunculuk adları olup birçoğu da kurmacadır.

Bu eserin ve tiyatro oyununun gelişiminde büyük katkısı olan Doç. Dr. Fatma ÖZTÜRK DAĞABAKAN'a, Alman Dili ve Edebiyatı Bölüm Başkanı Gürsel Uyanık'a ve oyuncu, görevli, destekçi tüm ekip arkadaşlarıma teşekkürü bir borç bilirim.

Giriş

Bu kitap tamamen *Mevlüt Baki Tapan* tarafından kaleme alınmıştır. “*Arama Tarama Yanılgısı*” adlı tiyatro oyununun aşamalarını kademeli olarak anlatmak ve sürecin gidişatı hakkında bilgi vermek amacıyla ele alınan polisiye, biyografik, romantik bir drama eseridir. Eser içerisinde ilave bilgiler ve kurgusal olaylar bulunmaktadır. Bazı kişi, kurum ve kuruluşlar hayali olup, bazıları da farklı bakış açılarıyla ele alınmıştır. Eser tamamen Kerim adlı karakter rolündeki Mevlüt Baki Tapan’ın görüş ve bilgileri dâhilinde yazılmıştır.

Bir nevi uzun öykü tarzında yazılan bu eser bilindik öykülemeden biraz daha farklı kaleme alınmıştır. Yazar bu öyküde farklı bir anlatıcı yazar oluşturmuş ve sürekli okurla konuşur biçimde olayları anlatmaktadır. Kurmaca bir yazarın eseri olarak gösterilen ve bu şekilde ilerleyen öykü tiyatro oyununun tüm aşamalarını doğal ve eşzamanlı olarak anlatmıştır. Bu öykü tiyatro oyununun hazırlanma süreçlerine paralel olarak kaleme alınmıştır. Bu yüzden olayın gidişatında farklılıklar ve yanılgılar söz konusu olabilmektedir.

Öz Deyiş

“Bazen var olmaya çalışır var olmayan, bazen var olduğunu ispatlamaya çalışır var olan.”

“Düşünceler ne güzel, hayaller, temenniler ne güzel yola çıkmaya dair, ama yolda olmak daha güzel, var olmaya dair.”

Mevlüt Baki Tapan

Tiyatroya Giden Yol

“Akım akım, dalga dalga yolculuk...”

Ağaçlarda yapraklar tükenmişti. Ufukta esen yel rüzgârı karın habercisiydi. Adım adım yaklaşıyordu adeta kış. Beyaz örtü şehrinin muazzam soğukları belki de yine boy gösterecek ve insanın içini donduracaktı. Havalar soğumaktaydı. Takvimler kasım ayını gösteriyordu. Gün batımında gökyüzüne bir nida yükselecekti. Evvelinde beyinlerde hep aynı düşünce, diller de benzer sözcükler dolaşıyordu. Ardı sıra dizilenler, ağır adımlarla yine aynı sokaklarda ilerliyordu. Modern çağın insanları hayatın hızına kapılmış gidiyordu adeta. Aslında hayatın bir bisiklet olduğunu henüz kavrayamamışlardı. Hayatın olanaklarından faydalanmak ve hayata tutunabilmek için pedal çevirmeleri gerektiğini sanıyorlardı. Yaşama tutunmak için, hayata yetişmek için pedaldır ki çeviriyorlardı. Hâlbuki pedal çevrildikçe bisikletin hız aldığı gibi hayat da olabildiğine hızlanıyordu. Hayatın hızını belirleyen insanoğlu, hayatın ne kadar da hızlı olduğundan ve bir türlü yetişemediklerinden yakınıyordu.

Biliyorum, düşünmeye bile vakit bulamayan benim bunları sana ne maksatlı anlattığımı da merak ediyorsun. Merakını giderecek, tüm olup biteni sana anlatacağım. Fakat biraz daha sabretmelisin. “*Vaktim yok*” deme, çünkü bu satırları, benim titizlikle kaleme aldığım bu sözcükleri

dilinde telaffuz edip, okuyabildiğine göre yeterince vaktin var. Daha doğrusu hayatının ritmini bu kitabı okuyacak kadar tertipli bir hıza sokmuşsun. Evet, benim kim olduğumdan başlayalım istersen. Senin kim olduğunu zaten biliyoruz, değil mi?

Zaman su gibi akıyordu. Neyin nasıl olduğunu bile anlayamıyorduk. Yolunda gitmeyen bir şeylerin olduğundan haberdardık ama bir şeyler de yapılmalıydı. Etrafına bir bak istersen ve saatinin de kaç olduğuna bak, çünkü birazdan anlattıklarımı sen daha iyi anlayacaksın. Yine bir gün senin gibi bir başka okurla konuşuyordum. Onun da herkes gibi sıkıntıları vardı tabii. Aniden kapım çalındı. Gelen çok kıymetli bir dostumdu. Kendisi kısa boylu olmasına rağmen, oldukça atak bir delikanlıydı. Beyaz örtü diyarınının Atatürk Üniversitesinde Germanistik eğitimi gören Kerim'di bu. Kerim okuduğu bölümün aynı zamanda öğrenci kulübü başkanıydı. Son yılı olması sebebiyle pek bir organizasyon yapma eğiliminde değildi. O da benim gibi ara sıra okurla ve de okurcularla konuşmayı seviyor. Gel gelelim neden bana geldiğine. Son birkaç gündür görüşmemiştik. Hem görüşmek hem de bana danışmak için gelmişti. Kulüpte bir şeyler yapılması gerektiğini düşünmeye başlamıştı. Neler yapılabileceğini düşünüyordu. Bu hususta bölüm hocalarıyla ve arkadaşlarıyla da müşavere etmiş. Nihayetinde ise pek elde tutulur bir şeyler bulamamış. Kimi şiir dinletisi, kimi gezi, kimisi de tiyatro yapmayı istiyormuş. Tiyatro

sözcüğü beynimde ilk canlanan ve hoşuma giden sözcük olmuştu. Tek kelime olarak ben de “*Tiyatro*” dedim.

Zaman geçiyordu. Etraflıca konuşup, beyin fırtınası yaptık. Sonuç olarak bir danışman bulması gerekiyordu ve bölümde dil bilim hocaları olan Doç. Dr. Jale Hanımla da kısa bir konuşması olmuştu. Tiyatro yapılması durumunda destek verecek bir iki kişi de vardır. Fakat resmi olarak bir duyuruyla bu işin bildirilmesi daha mantıklı görünüyordu.

Zamanın su misali geçip gittiği devrelerden takvimler kasımın başlarını gösteriyordu. Geçen yıl emekliye ayrılan Prof. Dr. Yılmaz ÖZBEK hocanın Üniversite Mavi Salonda bilgi şöleninin olduğu gündü. Yazarlık hakkında konuşma yapacağını duyunca bizim Kerim de dayanamayıp konuşmaya koşmuş tabii. Nerden ortaya çıktıysa şu bizim Kerim’in yazarlık aşkı. Yazma eğilimi her geçen gün daha da artıyor nedense. Tabii istediklerini ve aradıklarını da bulamayışı hayal kırıklığı olmuştu. Baksana bana! Yoksa sen de bizim Kerim gibi yazar olma hevesleri içinde misin? Bak sayın okur! Şayet böyle bir arzun ve de yazmaya bir eğilimin varsa, benden sana tavsiye şudur. Yaratıcı yazarlık, yazma sanatı gibi kişiyi oyalayan makale ve kitaplara dalma hiç. Bu aşamada bilmen gereken en önemli üç unsur vardır. En önemlisi okumaktır. Olabildiğince okumalı ve farklı eserleri incelemelisin. Sadece okumaya başla. Ardından anlama eylemini gerçekleştir. Okuduğunu anlamalısın. Tamam, kızma. Sana okuduğunu anlamıyorsun demiyorum. Anlamaktan maksadım şudur; Bir Roman’ın etraflıca incelenmesi hususu gibi okuduğunun da senin beyninde somutlaşmasıdır. Yani

okuduğun eserdeki simge ve imgeleri de çarçabuk anlayabilmelisin. Üçüncüsü ise yorumlamaktır. Ne demek istediğimi söyleyeceğim. Bekle, acele etme. Okuduğunu kendince yorumlayacaksın. Burada kendi bilgi birikimin ve betimleme tarzın ortaya çıkacak. Kimisi mavi rengini özgürlük olarak görüyorsa, senin onu kendi birikimlerince yorumlaman gerekiyor. Bu da kimi zaman özlemi ifade edebilir. Eee... Sayın Okur, yazar olmanın yolu budur. Okuyacaksın, anlayacaksın ve de yorumlayacaksın. Biliyorum merak ediyorsun. O halde devam edelim.

İşte o bilgi şölenin başlangıcında bizim Kerim ve birkaç arkadaşı girişte oturmaktaydı. Kapıdan içeriye Doç. Dr. Jale Hanım girdi yanında birkaç yüksek lisans öğrencisiyle beraber. İşte ne olduysa orada oldu. Bizim Kerim orada ilk sözü aldı Jale Hanımdan. Jale Hanım her konuda her türlü desteği vereceğini belirtmişti. Aslında bizim Kerim bu konuda pek ciddi değildi ya. Maksudı öylesineydi işte.

O haftanın evvelinde bir gün Kerim'in telefonu çaldı. Sabahın erken saatleriydi. Arayan Kulüp başkan yardımcısı Hakan'dı. Fakültede Kulüp Başkanlığı Seçiminin olduğunu ve acilen gelmesi gerektiğini söylüyordu. Kerim bir an evvel fakültenin yolunu tuttu. Vardığında gördüğü manzara pekte iç açıcı görünmüyordu kendisi için, çünkü dört, beş aday vardı ve kendisine oy verecek sadece iki veya üç kişi vardı. Derken ne mi oldu Sayın Okur? Tabii ki adayların isimleri tahtaya yazılmış ve oylama başlamış. Tesadüf mü desem, hikmet mi desem

bilemiyorum. Katılım çok az olmasına ve katılan öğrencilerin tümü alt sınıf olmalarına rağmen seçimi bizim Kerim kazanmış. Kerim durumu öyle anlatıyordu. Yardımcı olarak Hakan'la bir Bayanı seçmiş. Yakında sende onu tanıyacaksın. İkinci başkan yardımcısı da Sevinç olmuş.

Zaman akıp gitmişti. Kerim ekibiyle bir toplantı yaptı. Nihayetinde ise bir tiyatro yapmaya karar verdiler. Jale Hanım'la da görüşüp onayını aldılar. Tiyatroda oynamayı düşünenler gelmeye başladı. Gelenlerin içinde çoğunluğu öylesine gelmiş gibiydi. En çok öne çıkan birkaçı vardı elbette ama sıralamayı isteme benden sakın Sayın Okur. Dur şu çayımı bir yudumlayayım. Sonra sana aşamaları sırasıyla anlayacağım.

On üç kişi Jale Hanım'ın odasında toplanmıştı o akşam. Çaylar, sodalar, kahveler katılımcılara takdim ediliyordu. İlk aşama olarak herkes tiyatro bakacak ve oynanabilir güzel bir oyun bulunacaktı. Bizim Kerim Bertolt Brecht'in oyunlarına öncelikli baktı. Oyun çoktu ama Alman olması kuralı da vardı. Bu husus güzel ve komik bir oyun bulunmasını zorlaştırıyordu. Günlerce toplantılar sürdü. Onlarca oyun seçilip, iptal edildi. Nihayet bir oyunda karar verildi. "*Leonce ile Lena*" adlı oyunun oynanmasına karar verilmişti. Oyunda bir Alman öğrenci de oynayacaktı. Dur bak sana şu Mustafa'dan bahsedeyim. Çocukta büyük bir yetenek var. Bu oyunda birkaç rol değiştirildi ama o her birini ertesi güne ezberleyip geliyordu. Ancak bizim Kerim onun rol yapmasını beğenmiyordu, çünkü ses tonu hiç uymuyor ve pasif kalıyordu. İlk çalışmalar bölümün kütüphanesinde yapılmaya başlandı.

Yer sıkıntısı çekilmeye şimdiden başlanmıştı. Mustafa'nın rolü ilk olarak Leonce'du. Lena'nın rolünü Almanya'dan gelen Mai oynayacaktı. Tabi bir de Valerio vardı. Rolü tam bizim şu Orhan'a göreydi. Oda yeteneksizin tekiymiş. Bizim Kerim öyle diyor. Sayın Okur ben onun anlattıklarını anlatıyorum sana.

Rolünü en güzel oynayanların başında şüphesiz ki Elif geliyordu. Oldukça güzel ve tam bir tiyatrocu gibi oynuyordu. Evet ya, sen de haklısın. Sana biraz oyundan bahsetmeliyim ama inan bana anlatılmaya değer bir oyun değildi o. Eski ortaçağ döneminde klasik bir saray hikâyesi. Çok pasif ve ağır ilerleyen bir oyundu. İnan bana, ben bu oyunu devlet tiyatrolarında seyretmiştim. Komik sahneleri az olsa da var ama komediliğe dair pek bir söz söylenemez. Daha çok romantik dram üzerine kurulu bir oyundu. İşte başlamıştı prova ve çalışmalar. Lakin zaman ilerledikçe oyuncular da, yöneten Kerim ve Jale Hanım da oyunun pek izlenebilir olmadığı kanaatine yavaş yavaş kapılıyordu.

Günlerden Pazartesiydi. Akşamına prova yapılacaktı. Bu provalara maalesef bizim Kerim katılamayacaktı. Neden mi? Yok, yok. Hasta falan değil. Sadece hayırlı bir işi vardı. Çiçek yaptırması, tıraş olması ve çikolata alması gerekiyordu ki, gideceği bir yer vardı, çünkü tuzlu kahve onu bekliyordu. O akşam diğerleri provaya gitmek yerine Üniversiteye gelen bir ekibin tiyatrosunu seyretmeye gitmişler. İşte ne olduysa o tiyatrodan sonra oldu. Hiç kimse Leonce ile Lena oyununu oynamak istemiyordu. Bu oyun çok pasif ve seyirciyi çok fazla sıkacağına düşünüyorlardı. Ben demiştim Sayın Okur. Bak, işte onlar

da sonunda fark ettiler. Bu kez yeni bir sorun ortaya çıkmıştı. Peki, hangi oyun sahnelenecekti. Yeni oyun arayışı başlamıştı. Günler sonra provada oyunlar incelenirken bizim Kerim farklı bir öneri ortaya attı. Kerim; “*Oyunu biz yazalım.*” dedi. Herkes bu öneriye sadece gülmüştü. Jale Hanım ise bunun çok zor olduğu kanaatindeydi. Fakat Kerim iddialıydı. Kendisinin bir tiyatro oyununu ortaya çıkaracağına inanıyordu. “*Ben yazıp getireceğim. Beğenmezseniz başka oyun bakarız.*” dedi. Aziz Nesin’in *Fil Hamdi* adlı oyununu ve Kurt Kusenbergin *Ters Bir Bakış* adlı oyununu incelemeye koyuldu. Yaratıcı bir şeyler yapmalıydı. İlk iş olarak Kurt Kusenbergin eserini baştan sona çevirmeye koyuldu. Çeviriye arkadaşı Orhan ve Hüsnü de yardım ediyordu. Ben de son haline bir göz atıp, bazı yerleri düzelttim. Benim Almanca bilip bilmediğimi merak ediyorsun değil mi Sayın Okur. Sabırlı ol, yakında beni de tanıyacaksın.

Kerim var gücüyle çalışıyordu. Kabataslak bir şeyler karalamayı nihayet başardı. Henüz tiyatronun adı belli değildi ama öylesine “*Arama Tarama Yanılıgısı*” olsun dedi kendi kendine ve Facebook grubuna da adını öyle yazıp, öneriler istedi. Ertesi gün toplantıda oyun incelendi. Beğenilmişti. Alınan kararla bu oyun sahnelenecekti. Küçük düzenlemelerden sonra oyun hazır gibiydi. Jale Hanım bu oyun ve organizasyona oldukça fazla önem veriyor ve elinden geleni yapıyordu. Fakat ileride çıkacak sorun ve sıkıntılardan habersizdi. İlerleyen zamanlarda ekibi ve Jale Hanım’ı büyük sürprizler bekliyordu.

Tüm şehir beyaza bulanmıştı. Havada sert bir rüzgâr ve insanın içini donduran soğuklar hâkimdi. Günler yerini hızla geçen haftalara bırakmıştı. Haftaların nasıl geçtiğini anlayamaz olmuştuk adeta. Zamanımın çoğunu senin gibi Okurlarla muhabbete adamıştım. Ne mi konuşuyordum? Onlara da sana anlattığım hikâyelerimi anlatıyordum. Sen hiç şu Komutan Alp'in yaşadığı trajediyi duydun mu? Binlerce yıl önce İnci Kız'a olan aşkı ve tanrının ona bahşettiği doğaüstü güçler yüzünden acı olaylar yaşamaktaydı. Bir gün yine hayatının pedallarına yavaşça basarsan ve de biraz soluklanmak istersen sana onu da anlatırım. Bana sadece "*Periler ve Efsaneler*" diye hatırlatman yeterli. Tabi istersen sana Meçhul Adamı ve Kayıp Irkı da anlatırım.

Dönem bitmişti. Şubat ortalarıydı. Tatilden dönen öğrencilerin canına düşmüştü bizim Kerim. İlla da prova diyordu. Tiyatro yapalım diyenler arasında sadece bir tek kişi kalmıştı ekipte. O da Elif'ti. Onun haricindekiler katılmamıştı. Şu anki on yedi kişilik ekip ise zaman içerisinde öylesine gelip katılanlardı. Dur sana şu Ayşe'den bahsedeyim. Kendisi Vanlı ve tiyatro provalarına öylesine sadece izlemek için gelmişti. Fakat üç, dört rol ilaveten almıştı. Oldukçada başarılı sayılırdı. Tabi Tiyatrocu kaprisleri de bu dönemde boy gösteriyordu. Bizim Ayşe'nin de pek göze batmasa da kaprisleri vardı. Birde Çingene kızımız var. İş gücü millete çiçek satmak. Oynamak ve çiçek satmaktan başka bir şey yaptığı yok zaten ama rolünü iyi yapıyor. Ayrıca Kerim'in başkanlığına olan bağlılığı da dillere destandı. Oldukça uyum sağlayan ve çalışkan birisi.

Aslında ekibin tümünü sana sırasıyla anlatmak isterdim ama burada senin zamanını boşuna harcamak istemiyorum. Lakin usta oyunculuklarıyla ön plana çıkan dostlarımdan da bahsetmeden geçemem. Şu sivil polis rolündeki Ramazan ve Mehmet, onlardan bahsedeyim. Bizim Kerim onlardan bayağı memnun. Alman amiri rolünü üstlenen Özkan ve de İstanbul amirini oynayan Burak'ı da es geçmemek lazım. Sıkıldın biliyorum. O halde biraz ara verelim istersen.

Dur bak ara vermişken sana bir şey anlatacağım. Yakın zamanda yapmaya hazırlandığım güzel bir projemden bahsetmek istiyorum. Belki beğenirsin. İnterneti oldukça sık kullandığını biliyorum. Kullanmıyorum deme sakın. Tabi kullanmaman da olası ya canım. Velhasıl kelam bilginin akademik boyuta taşınmasını ve geniş çapta ele alınmasına öncülük etmesi babında yeni bir proje ve platform oluşturmaktayım. Nasıl mı? İyi dinle.

Dünyada kaç tane okyanus var biliyor musun? Bir yerde okumuştum ben. Sanırım yedi olacaktı. Sayalım demeyeceğim tabi. İşte bu okyanusa açılan denizleri de biliyorsun. Bu her denizin damlalardan oluştuğunu inkâr edemeyiz değil mi? İşte bir damlanın çoğalmasıyla denizlerin ve denizlerin toplanmasıyla okyanusun oluştuğu aşikârdır. Ben de damla oluşturmaya dayalı özgün bir platform kurmaya karar verdim. Tamam, lafı uzatmayayım. Bir kavramın etraflıca incelendiği platformun çıktısı bir damla olmaktadır. Örneğin, “*Dönüşüm*” kavramını ele alalım. Bu kavramın sözcük anlamı, rüya tabiri, astrolojik analizi,

edebi halleri, dosyası, görsel ve videosu vs. her türlü açıdan veri, bilgi ve kaynaklarının oluşturulduğu platformun çekirdeğine damla diyorum. İşte bu projemi yakında hizmete sunacağım. Seni de oraya beklerim Sayın Okur. Nasıl bulacağını söyleyeyim. İstersen beni bul, ben yönlendireyim seni ya da istersen bizim şu Molla Google'a "Gencmevtoo" diye sorgula, o sana gösterecek.

Bu kadar dinlenme yeter. Gelelim konumuza. Kerim, Hakan, Sevinç, Jale Hanım ve bu ekip için artık yeni bir yol açılmıştı. Adım adım tiyatroya yol alıyorlardı. Olanaksız gibi görünen olanaklar artık fırsata dönüşüyordu. Öyle bir yol çizilmişti ki onlara kader tarafından, kimilerini keder, hüznün, trajikomik olaylar bekliyordu. Kimilerini ise büyük başarı ve ödüller.

Unutma Sayın Okur kitaplar dünyayı değiştiremez. Dünyayı insanlar değiştirir, kitaplar ise insanları. Senle tiyatronun eşsiz dünyasına yolculuk ederken, biraz kitaplardan konuşalım istiyorum. Şu Orhan Pamuk'un Masumiyet Müzesini biliyor musun? Farklı bir tarzı edebiyatta yakaladığı kanısına varanlar var. Sence de öyle değil mi? İşte sen burada tiyatroya giden yolda ilerlerken ben de onun bu eseriyle kavruluyorum. Bunu bizim şu Piyon'a da önereceğim. Piyon demişken, sana kim olduğundan biraz bahsedeyim. Piyon işte bizim Kerim'in yazdığı "Arama Tarama Yanılgısı" adlı oyununun en önemli karakterlerinden birisi. Tiyatronun tüm replik ve ara sunumlarını Kerim o karaktere yüklemiş. Gerçekten çok farklı bir oyun ortaya koymuş.

Tebrik etmek lazım. Tabii kötü anılar yaşayan şu sarı kızı da sana anlatmadan edemeyeceğim. Kulübün gözdesiydi. Oldukçada başarılı ve aktifti. Fakat duygusal çöküntülerle hayatı farklılaşmaya başladı. Şu erkekler, ne kadar da kıskançlar değil mi? Günler artık onun için çok farklıydı. Kerim'i kırmamak için de çareler arıyordu ama asıl gayesi sevdiğinin gönlünü kazanmaktı. Bir gün içinde ne olduysa oldu. Duygusal hissiyatlar içerisinde romantik bir bunalım geçiyorlardı adeta. Özen sıralıyordu türlü bahaneleri. Bir gün maddi sıkıntılarının olduğunu, bu yüzden işe girdiğini dile getirip, tiyatrodan ayrılacağını beyan etmişti. Bu yanıt Kerim'in olumsuz yanıtıyla son bulmuştu. Sadece iki defa izin alıp son provalara katılması yeterliydi Kerim için. Fakat Özen buna da razı olmadı. Birkaç saat sonra farklı bir bahaneyle Kerim'in karşısına dikilmiş. Birleşik Arap emirliklerinden Amcası onu ziyarete gelecekmiş. Özen'e özel bir de hediye getiriyormuş. Bu yüzden Tiyatronun sahneleneceği gün burada olamayacağını söylüyordu.

Kerim bunalmıştı. Son günlerde o ve Sevinç'in olumsuz bakış açılarına da sinir olmuştu zaten. Onlara göre bu tiyatronun sahnelemesi imkânsızdı. Oyuncuların beklenen performansı gösteremediklerini düşünüyorlardı. Yine güneşli fakat soğuk bir gündü. Bölümün şair yazarı Doç. Dr. Ahmet Beyin dersi vardı. Bekleyişler sürerken, Özen'in bahanelerine sıkılan Kerim dayanamadı. "*Çıkacaksan çık. Bahanelere gerek yok.*" Diye çıktı Özen'e. Henüz birkaç saat olmamıştı ki, olayın iç yüzü ortaya çıkmıştı. Özen'in canının sıkıntısı sevdiğinden

kaynaklanıyordu. Hem tiyatrodaki yer almasından hem de Kerim ve arkadaşlarıyla çalışmasından rahatsızlık duyuyordu.

Günler bu denli geçecek ve Özen'in değişim süreci yerini olağan üstü bir dönüşüme bırakacaktı. Yıllardır en samimi olduğu Berkalp'i dahi kırarak sözleri ilerleyen zamanlarda sarf edecek ve ona karşı bile tavır alacaktı. Ağır adımlarla uzaklaşıyordu adeta Özen. Derslere girmek bile istemez olmuştu. Dramatik bir hayatın pençesine sessiz ve sakin bir biçimde düşüyordu hayatının felakete gidişinden habersiz. Aşk sözcüğü manasının dışına çıkıyordu o ve sevdiği için. Mutluluğu bulduğunu düşünüyordu sadece. Hayatına sevdiğinin karışır olması onu oldukça mutlu ediyordu. Yapması gerekenin de, doğru olanın da bu olduğu kanısındaydı. Felaket çok uzun sürmeyecekti.

Yerini dolduran çabuk olmuştu. Kerim onun yerine anında bir Piyon bulmuştu. Yıllar evvel başkan yardımcısı olan Mervecik'i almıştı. Sorgusuz ve sualsiz onu hemen görevine atamıştı. Birkaç günde Mervecik yeni görevine adapte olmuş ve olayı kavramıştı. Yıllar önce ne acı dolu günler geçirmişti şu Mervecik. Acılar, hastalık ve sıkıntılar peşini bırakmaz olmuştu bir zamanlar. Bu sorunu aşmayı iyi bilmişti. Artık eski Mervecik yoktu, çünkü değişimden öte büyük bir dönüşüm geçirmişti o. Evvela etrafını temizleyerek işe koyulmuştu. Ardından doğru kişileri sırasıyla eleyerek hayatına ölçülü almağa başlamıştı. Bu da onu başarıya doğru götürmüştü.

Ne o, sıkıldın mı yoksa Sayın Okur? Sağına soluna bakmayı bırakıp beni dinle bakayım. Ben olsaydım senden daha iyi yazardım diyeceksin belki ama öyle demekle, sözlerle üretken olunmuyor veya bir şeyler icat edilmiyor. İcraat gerekli, bunu sen de iyi biliyorsun. Tiyatro provaları Kültür Merkezinde başlamıştı. Jale Hanım tüm Üniversite'nin olanaklarını Kerim'e ve bu organizasyona açtırmıştı. Geceleri, gündüzleri bile bu tiyatroylardı adeta. Sıkıntıları sırasıyla aşmaya gayret gösteriyordu. Kerim ve Hakan da ona ellerinden geldiğince yardım ediyordu. Kerim kendi gayretleriyle Tiyatro oyununun afişini hazırlamayı başarmıştı. Alman ve Türk bayraklarını nasılda güzel uyarlamış, gerçekten tebrik etmek gerek.

İhtiyaçlar sıralanmış ve dilekçeyle Rektörlüğe sunulmuştu. Nihayet yanıt da pek gecikmemişti. Kostümler haricinde tüm ihtiyaçların karşılanacağı dilekçede yazılıydı. Fakat Jale Hanım, her ihtimale karşın rektörlükle görüşmenin iyi olacağını düşünmüştü. Kerim, Hakan ve Jale Hanım koyuldular tüm gün koşturmaya. Evvela ilk adım rektörlükte atılacaktı. Rektörlük sekreterliğinde görevli beyefendi onların suallerinden öte onlara özel tahsis edilen Kültür Merkezine kafayı takmıştı. Üst mecralar salonun boş vakitlerini tamamen Kerim'e ve kulübüne bu organizasyon için sorunsuz tahsis etmişti ama o bundan rahatsızlık duyuyordu. Bir hamleyle Jale Hanım'ı ikna etmeyi ve bu prova günü sayılarını düşürmeyi hedefliyordu. Lakin ne çare ki, Jale

Hanım'ın pek yumuşamaya hatta bu olayı konuşmaya bile niyeti yoktu, çünkü o üst mecralardan salonu almıştı ve vermeye de niyeti yoktu.

İhtiyaç duyulanların Rektörlükte değil, Sağlık Spor Daire Başkanlığında yapılacağını söylemişti. Jale Hanıma Kerim'in pek duymaya alışkın olmadığı tarzda "*Hanım Efendî*" demesi de ona karşı biraz farklı bakış açısı oluşturmasını sağlamıştı. Nasıl hitap edilmesi gerektiğini de aslında pek bilmiyordu, çünkü o sadece "*Hocam*" diye hitap ediyordu. Kulağına hoş gelen hitabeti ilerleyen vakitlerde duyacaktı aslında. Bekledikleri sonucu rektörlükte bulamayan Jale Hanımlar Sağlık Spor Daire Başkanlığının yolunu tuttular.

Özel Kalem yazan tabelanın asılı olduğu duvara gözünü dikmişti Kerim. Alt kademelerle muhatap olmadan üst mecraya gitmeyi arzuluyordu. Arzusuna yanıtta pek gecikmemişti. Köksal Bey'in ofisine girip, kendilerini tanıttılar. Köksal Bey oldukça sıcak, makamına yaraşır biçimde Jale Hanımları karşılamış ve oldukça kibar biçimde ağırlamıştı. Tiyatroya olan ilgisi onu bu organizasyona karşı cömert davranmaya teşvik ediyordu. Hitabeti de oldukça Kerim'in kulağını okşamıştı. "*Sayın Hocam*" diye hitap etmesi, Tiyatroyu önemsemesi Kerim ve Hakan'ın şevkini artırmıştı. Fakat nihayetinde bazı ihtiyaçların kendileri tarafından değil, bizzat rektörlüğün sekreterliği tarafından yapılacağını dile getirmişti Köksal Bey. Tarçınlı çaylarını yudumladıktan sonra Jale Hanım müsaade istedi. Köksal Bey güler yüzle ayakta uğurlamıştı onları. Yolculuk tekrar rektörlüğe ydi.

Jale Hanım kimseyle muhatap olmadan Köksal Bey'in verdiği ismin yanına doğrudan gitti. Girişte üç beş kişi oturmuştu. Çalışıyorlardı belki ama daha çok sohbet ve dedikodu eder bir vaziyetleri varmış. Kerim böyle olduğunu düşünüyordu. Mehmet Bey'le görüşmek istediklerini dile getirdi Jale Hanım. Kerim gittiği yerleri olabildiğince iyi incelemeye çalışıyordu. Etrafın dekorunu, kişileri, hazır bulunuşlarını ve karşılama durumlarını özellikle gözlemliyordu. Bir beyefendi Mehmet Bey'in yerinde olup olmadığını kontrol etmek için kapıya yöneldi. Resmi makamlara yaraşır kapı hafifçe aralandı. Gri takım elbiseli adam bir adım geri atıp, Mehmet Bey'in yerinde olduğunu söyledi. Jale Hanım ağır adımlarla kapıya yöneldi, Kerim ve Hakan'da onu takipteydiler. Kerim ve Hakan bir an sevinmişti, çünkü yüksek mecradaki kişileri yerlerinde bulmak Türkiye'de biraz zor işti. Bulunsa bile yüksek makamlar genelde Kerim ve Kerim gibileri geri çevirebiliyordu. Ancak bu kez işler farklıydı, çünkü işin başında koca bir doçent ve oldukça kibar bir Hanımefendi vardı. Bu Hanımefendi dilediğini almada oldukça uzman olan Jale Hanımdı.

Gökyüzünde bulutlar ahenk içinde süzülüyordu. Rüzgâr ağaçların arasından insanın içine işliyordu. Yürekler farklı bir coşkuyla çarparken, bir o kadar da büyük bir acıyla yanıyordu. 18 Mart 1915 destanlaşan koca bir zaferin, binlerce aziz Mehmetçiğin şehit oluşunun, o muazzam Çanakkale savaşının yüzüncü yıl dönümünü Türk ulusu anıyordu. Bayram değildi, çünkü asla olamazdı da. Zafer, evet büyük

bir zafer söz konusuydu. Gururla anılıyordu tüm yurttta ama yürekler buruk, gönüller hüznüldü aslında. Binlerce on beşli, on yedili canını ortaya koymuştu. Siper etmişti yüreklerini bu hayâsızca akına karşı. Tiyatrolar Çanakkale içindi. Romanlar onun için Okurla buluşuyordu. Fıkralar zaten bugün hüzünde, güldüren değil ağlatan bir mimik gibi sinelere dokunuyordu. Toprağın genzinde sızı vardı bundan yüz yıl evvel. Ruhları şad olsun. Köksal Bey bunun tiyatroya uyarlanmasına oldukça fazla özen gösteriyor ve bu güne verilebilecek en büyük önemi gösteriyordu. Odasında bir de köşe yapmıştı. Sarıkamış, Allahu Ekber Dağları, Çanakkale Şehitleri için özel bir köşe kurmuştu o orta boyutlu odasında.

Kapının kapatılışına bakılamamıştı. Rektör yardımcısı Mehmet Bey muazzam bir saygı, hürmet ve kibarlıkla Jale Hanımları karşılamıştı. Yerinden kalkmış, ayakta karşılamaktan da çekinmemişti. Sonrasında da yerine oturmak yerine Jale Hanımın yanı başındaki, konukların bulunduğu alandaki koltuğa oturmuştu. Güler yüzlü, sevecen ve oldukça kibar birisiydi. İlerleyen vakitlerde espritüel, şakacı ve de oldukça anlayışlı biri olduğu da anlaşılacaktı. Jale Hanım durumu henüz izaha başlamıştı ki, Mehmet Bey özür dileyerek Jale Hanımın sözünü kesti. Jale Hanım rektör yardımcısının bu kibarlığı ve gösterdiği ilgi karşısında oldukça saygılı, bir o kadarda mahcup bir hale bürünmüştü. Mehmet Beyin söze müdahil olmasının sebebi elbette ki ikram hususuydu. Kibar ve sakin ses tonuyla; “*Ne içersiniz, Size ne*

ikram etmemi arzu edersiniz?” diye سوالini yöneltti. Kerim ve Hakan’dan pek ses çıkmıyordu, çıkmamalıydı da zaten. Bunun bilincindeydiler aslında ikisi de, çünkü söz Jale Hanımındı.

Mehmet Bey’in ikramı geledursun, konunun detayları konuşulmaya başlanmişti. Cumartesi günü oluşu sebebiyle rektörlüğün imkânları da biraz olsun kısıtlanıyordu ama her şeye rağmen tüm olabilecek imkânları Mehmet Bey sunmuş ve olumlu bir yanıt vermişti. Oyunun kime ait olduğunu da sormayı ihmal etmemiştir. Kerim’in yazdığını, yönetip hem de oynadığını öğrendiğinde o muhteşem şakayı da yapmaktan geri kalmamıştı. İhtiyaçlar arasında bir de telsiz vardı. Teknik sorumlu olan Hakan’a; *“Bir telsiz sesi çıkartamıyor musunuz?”* diye sorduğunda, Hakan şaşkın ve utangaç bir hale bürünmüştü. Şaka olduğu belliydi. Gülümseyişi de, sonrasında ki açıklamada bunu doğruluyordu. Biliyorum Kerime yaptığı şakayı merak ediyorsun Sayın Okur. Sabır iyi şeydir biliyorsun. Bak ne güzel de demiş atalarımız, o aziz ceddimiz. *“Sabreden derviş muradına eremiş.”*

Çaylar yudumlanırken, Mehmet Beyin eli telefon ankesörüne doğru gitmişti. Hattın karşısında İletişim Fakültesi Dekanı vardı. Konuşması, müsaade isteyişi ve söze başlayışı Kerim’i adeta büyülemişti. Kendi kendine söylenmeye başlamıştı. *“Olur da bir gün ben de böyle bir mertebeye gelirim, Mehmet Beyi prensip olarak alacak ve onun gibi konuklarımı ağırlayacak ve de telefonlarda öyle görüşeceğim. Güler yüzlülüğü ise asla bırakmayacağım.”*

İletişim Fakültesinin aranma sebebi üç adet telsiz ve de kameramandı. Tiyatronun tüm oyun süresince yayına alınmasını istiyordu Kerim. Tüm aşama oldukça iyi ilerliyordu. İhtiyaçlar sırasıyla veriliyordu, daha doğrusu verileceğine dair sözler veriliyordu. Son bir aşama daha vardı. Bunu da Mehmet Bey dile getirmişti ve bunun için Genel Sekreterlikle görüşülmesi gerektiğini dile getirmişti. Ayrıca dilerse Jale Hanım, kendisi de bizzat görüşebileceğini de belirtmişti. Jale Hanım kendisinin görüşebileceğini söyleyip, müsaade istedi. Mehmet Bey de Köksal Bey gibi güler yüzle ve de ayakta uğurlamıştı. Sadece kendi kapısına kadar değil, dışarıdaki kapıya kadar da eşlik etmişti.

Bir alt katta yer alan genel sekreterliğin yolunu tutmuşlardı Jale Hanımlar. Genel sekreterlikte iki hanım efendi oturmaktaydı. Sıradan bir konuşma aralarında cereyan ediyordu şüphesiz. Jale Hanım durumu anlatıp Mustafa Beyle yahut Savaş Beyle görüşmek istediklerini dile getirdi. Mustafa Beyin rahatsız olduğunu ve bugün gelmeyeceğini söyleyen hanım efendi, yazılı olan dilekçeyi alıp incelemeye koyuldu. Dilekçeyi rektör yardımcısı göndermişti. Bunu görüyor olmasına rağmen kafasını kaldırdı ve saçlarını eliyle yana, kulağının ardına doğru attı. İnsanın kulaklarını tırmalıyormuş gibi sıkıcı sözcükleri sarf etmeye başladı. Jale Hanıma ilgili evraktakileri bir dilekçeyle yazıp dekanlık aracılığıyla onlara göndermesini söylüyordu. Jale Hanım bu söze sinirlenmişti, çünkü bu işler haftalar öncesinden halledilmiş ve de bizzat kendilerinin onaylarıyla Jale Hanım'a gelmişti. Sorulara bir şekilde yanıt vermekten acizdi. Bu halini gören Kerim, kendince söylenmeye başlamıştı. *“Hiç bir şey bilmeyen böylelerinin*

buralarda ne işi vardı?” Bu organizasyonla bir kez daha anlıyordu ki, Türkiye’de işleri zor hale sokan, başarıya set çekenlerin aslında üst mevkiler değil, onların altında olanlardı.

Saatler geçmişti. Jale Hanım oldukça fazla koşturmuş ve yorulmuştu. Hakan ve Kerim ise kahvaltıdan beri tek bir lokma ağızlarına vurmamışlardı. Günün yoğunluğu sebebiyle derslere de girememişlerdi. Akşamına prova vardı. Çalışma yapılacaktı ama olmuyordu. Bir türlü oyun iyi geçmiyor ve oyuncular disiplin içinde çalışmıyordu. Bazıları gelmiyordu. Bazıları her nedense sürekli hastalanıyordu. Çingene kız serumun tadını sevmişti anlaşılan, çünkü sıklıkla serum yemek için hastaneye gidiyordu. Gül ve Jana da pek boşlar olmuştu. Ekip değişim ve dönüşüm geçirmeyi bırakmıştı aslında ama Kerim yine de oyunu dikkate almayanları oyundan uzaklaştırmaya kararlıydı. Bir ay öncesine kadar Tiyatronun yapılmasını isteyenlerden son kalan Elif de oyundan ayrılmıştı. Özen’den sonra Alman polis rolünde oynayan Zeren de kişisel sorunlarından dolayı oyunu bırakmıştı. Ekip artık oturmuş, çoğunluğu rolünü ezberlemişti, şu Özkan Bey hariç tabi. Ezber temelli eğitime karşı anlaşılan Beyefendi, çünkü bir türlü rolünü ezberleyemedi. Çok görme Sayın Okur. En fazla role ve söze sahip olan o. Onun rolü oldukça zor ve sıkıntılı. Bunları bilmeden önyargılı davranmamalısın. Dur bakalım şöyle. Bir kahve yapayım kendime. Kahvemi pişirirken sende boş durma tabi. Hikâyenin devamını Kerim’in ağzından dinle.

“İki farklı dans yapılacaktı tiyatrodaki. Maksadımız daha hareketli ve şen bir oyun ortaya koymaktı. Kimse oyuna yanaşmıyordu. Günlerden yine bir gün provaya yapılmaktaydı. Prova günlerinin en berbatı bu gündü. Kimse oyunu ve de beni umursamaz olmuştu. Oyun da, oyuncular da tam anlamıyla berbattı. Derken dansı teke düşürme kararı almıştık. Sadece oyunun sonunda öylesine bir oyun sahnelenecekti. Dört kişilik karma bir dans gösterisi sunulacaktı. Müzikte hareket gerektiren yerler vardı. Işıklıdırmanın disko tarzında oluşu yapılan hareketleri güzelleştiriyordu ama o gün ışıklandırmada müzik ve oyun gibi anlamsız ve saçmaydı. Dans yapma hususunda tek kelimeyle berbatım ve de dansım felaketten başka bir şey değil. Kimsenin rol üstlenmemesinden dolayı dans etmeye kendim karar vermişim. Dansıma tüm oyuncular dalga ve kahkahayla karşılık vermişti. Tüm gün boyunca koşturmaca, sonrasında oyunun sahnelenemiyor olması, oyuncuların cıvık ve umursamaz hallerinden sonra birde bu durum patlak verince bende hayatımın pişmanlığını yaşamıştım. Ne için mi? Tiyatroya, böyle bir organizasyona giriştiğime pişman olmuşum. Yürümüyordu, olmayacaktı. Tek temennim bir an önce tiyatroyu sahneleyip bitirmektir. İyi veya kötü olması da artık önemsizdi. Bırakamazdım, çünkü geri dönüşü olmayan bir yola çıkmıştık. Benle birlikte Jale Hanım da vardı. Onu asla yarı yolda bırakamazdım, çünkü eminim ki o beni asla bırakmazdı. Hem ayrıca benim kitabımda pes etmek yoktu, olamazdı da. Zaman sonra tekrar

dikkatimi toparlamayı başarıp bağlandım, Çünkü inat etmiştim. Bu işi başaracağım diyordum.”

İşte o mis gibi kahvemde hazır şimdi. Unuttun bu arada beni. İyi hikâyeyi dinliyorsun Sayın Okur. Benim kim olduğumu ilk başlarda oysa merak ediyor gibiydin. Şimdi önemi yok mu demek istiyorsun? Telaşlanma henüz kendimi sana anlatıp, hikâyeye olan merakını daha da çok artırmaya niyetim yok. Devam edeceğim elbette.

Sevinç ve Hakan endişeleniyormuş. Üniformaları nasıl yapacaklarını düşünüyorlarmış. Kerim elbette ki bir çözüm bulunacak diyordu onlara ama aslında kendisi daha çok endişeleniyordu. Geceleri bile gözlerine uyku girmez olmuştu. Oyunu Kerim'in kaleme aldığını söylemişim. Onun öyle söylediğine bakmamak lazım aslında. O kaleme aldı, bu doğru ama bu oyunun yazarları tüm oyuncularıydı, çünkü her biri doğaçlama ve eklemelerde oyunu zenginleştirip, geliştirdi. Onların üslup ve çabalarıyla oyun anlam kazandı. Sadece Kerim yazdı demek biraz onlara haksızlık etmek olur. Özellikle Mehmet, Ramazan, Mustafa ve Ayşe ile Burak'ın doğaçlamaları, Mustafa, Orhan ve Jana'nın kendilerince geliştirdikleri rol ve oyun bu tiyatro oyununa özgün ve eşsiz bir hale dönüştürdü. Meyhaneci ve Animatör Dans Liderinin başarıları ve tiyatroya olan özenleri ise oyunu anlamlı kılmaya yetiyordu. Oyunun asıl can alıcı noktasını elbette ki ışık ve müziği ayarlayan başkan yardımcısı Hakan koyuyordu ve o koyacaktı.

Bitmiyordu, bir türlü işler de, ihtiyaçlarda bitmiyordu. Biletlerin ve afişlerin basılması da gerekiyordu. Biletlerin satılması şarttı, çünkü gelir ihtiyaç sahibi olan öğrencilere verilecekti. Gülmeyi değil, güldürmeyi arzuluyorlardı. Güldürürken düşündürmeyi, düşündürürken ders çıkarttırmayı arzuluyorlardı aslında. Tiyatronun her kesime hitap ettiğini, herkese uygun olduğunu, isteyen herkesin tiyatro yapabileceğini göstermeyi istiyorlardı. Gayeleri tekti, başarının birlikten geldiğini ima etmekte.

Akan suyun sesini dinlerken ben, sende şu bizim Ayşe'yle tanış bakalım. Tiyatroya öylesine gelmişti. Van'dan bu beyaz örtü şehrine gelmişti. Hakan'ın akrabası, oldukça da işini ciddiye alan birisiydi. O halde Sayın Okur onunla tanıştığına göre birazda onunla muhabbet et.

“Merhaba Sayın Okur, seninle tanışmak benim için bir onur. Oyundan bahsedecek olursak aslında bu oyuna çok isteyerek değil sadece arkada çalışıp arkadaşlarıma yardımcı olmak için katılmışım. Sonra oyuncu eksikliğinden dolayı hadi sende bir rol yap dediler. Yaptıktan sonra herkes çok beğendi ve bana da rol verildi. Deneyim mi? Evet, daha önceden tiyatro deneyimim var. Anaokulundayken tiyatro sahnelemiştik.

Oyunu çoğu kez bırakmayı düşündüm çünkü ben karakter olarak işimi ciddiye alırım fakat oyuncu arkadaşlarımdan çoğu başlarda ciddiye almayıp gereken değeri vermiyor ve prova günlerinde gelmiyordu. Bütün roller bana kalıyordu. Aynı anda erkek-kız polis, ev sahibesi

olmak zorunda kalıyordum ve bu beni çok yoruyordu. Sonradan her şey oturdu. Bu beni mutlu etmeye başlamıştı. İçimde bu oyunu başaracağımıza dair de ümit var artık. Herkese çok teşekkür ederim.” Muhabbetinize doyum olmuyor ama araya girmek istiyorum, çünkü Sayın Okurla tanıştırmak istediğim daha çok arkadaşım var. Bazılarını bende tanıyorum ama Kerim ısrar etti. O tanıştırmamı istedi. Sana Mervecik'i takdim edeyim. Evvelinde de sana bahsettiğim gibi onu tanıydın. Ekibe sonradan dâhil olmuştu. Kerim onu Özen'in yerine ekibe dâhil etmişti. Neyse, ben sizi biraz yalnız bırakacağım. Benim yapmam gerekenler var.

“Merhaba, daha önce benden bahsetmesine şaşırmadım. Kerim ona da kesin bahsetmiştir. Bir defa izlemeye gitmiştim Kerim'leri. Pek hoş bir çalışma göremedim. Zor durumda olduklarını düşündüğümden yardım etmek istedim ve ekipte ciddiye alan birileri olsun diye katıldım. Lise yıllarımda üç yıllık tiyatro deneyimim olmuştu. Bunu da göz önünde tutarak katılmayı kabul ettim. Çıkmak istediğim anlar ciddiye almayan ya da görevini ciddiye almayan başaramayan şahısları gördüğümde rezil olabileceğimiz düşüncesiyle çıkmak istediğim oldu. Bir de hem kendi dönemim, hem üstten derslerim, hem de ikinci üniversitemden dolayı yoğunluğum var. Ondandır biraz tereddütte kalmıştım ama şimdi sıkıntı olmadığını düşünüyorum. Başaracağımıza ve çok eğleneceğimize inanıyorum.” Sayın Okur, senle tanıştırmak istediğim biri daha var. Kendisi 10 yaşından beri çeşitli tiyatrolarda oynamış. Çingene Kız çocukluğundan beri sahnelerde olmak onu çok mutlu ediyormuş. Yeniden bu fırsatı yakaladığı için bu oyunda yer

alması gerektiğini düşünmüş. “*Bu oyunda yer almaktan mutluluk duyduğum için asla bir pişmanlığım olmadı. Bunu da dile getirmek istiyorum.*” İtiraf etmeliyim ki, gerçekten güzel roman havası oynuyor. Bir gün sen de onu seyretmelisin. Fakat ilk iş olarak sana çiçek satmaya çalışacaktır. Ona razı olman gerekebilir.

Ağır adımlarla Üniversitenin yolunu tutmuştu Kerim. Bir an önce varmak istiyordu, çünkü yürümekten sıkılmıştı. Yine her zaman ki gibi kulaklıklarını takmış, yabancı müzik dinliyordu. Engebeli yollardan giderken aklına bu tiyatroyu anılaştırma fikri geldi. Ne yapması gerektiği de bilinçaltında saklanmıştı. Tüm oyuncularla röportaj yapıp, kendi görüşlerini de ilave edip güzel bir arşiv oluşturacaktı. Tiyatro oyununun başlangıcını, sahnelendiği anı ve de sonrasını özenle inceleyip gözlemleyecekti. Sonrasında ise güzel bir kitap halinde resimlerle beraber belgelendirecekti. Bu amacını gerçekleştirmeye yetecek gibi görünüyordu. Bir diğer taraftan ise bu aşamalara özgü kuracağı bir Blog'ta paylaşacaktı.

O düşünceye dursun. Biz gel gelelim şu ilkbaharın yaklaştığı, yeşil mevsimin göz kırptığı günlere. Gökyüzünde artık güneş görünmeye başlamıştı. Kar obasına çekilmeye başlıyordu. Tabiri caizse artık cemre toprağa düşmüştü. Kendini arayışın eşiğinde aheste adımlarla yaklaşıyordu Kerim'e doğru. Hayatını tek bir şeye adanmıştı. Ömrünü de bu yolda geçirmeye de niyetliydi. Zamana aldırış etmeden arayışına devam ediyordu. Gayesi bir şey bulmak değildi aslında. Sadece

bendini bulmak gibi görünse da asıl amacı bendini yaratana ulaşmaktı. Kendisini bulmanın anlamsızlığını yakın zamanda fark etmişti ve bu arayışa son vermişti. Her şeyi yaratıp süsleyen ve de hayatı anlamlandıran yaratıcıya varmadıktan sonra, onu bulamadıktan sonra kişi kendini bulsa ne yazar. Bu düşüncelerle zihni meşguldü yine bir akşamüstü. Siddhartha gibi nesnelere mana yükleyip Nirvana'yı inkâra da kalkışacağı yoktu, Faust gibi şeytanla pazarlığa da girişecek değildi. Sanatı toplum için yapanlara akli ermiyordu, çünkü ona göre sanatı icra eden de, etmeye kadir olan da tek bir kişiydi. O da yüce yaratıcı Halik'ti. Diğer yapılanlar taklitten başka bir şey değildi. O halde sanat, sanat içindir veya sanat toplum içindir gibi söylemler de yersizdi. Sanat tanrı içindir söylemi de pek anlam ifade etmiyordu.

Gözlerini kapatmış zihninde ufuklara dalmıştı. Kendince yön veriyordu adeta hayata. Kerim'in hayatına da yön veren oydu. Fakat Kerim'in ondan pek haberi yoktu. Hakan ve Sevinç'in hayatlarını da, tiyatronun gidişatını da o şekillendiriyordu. Ne yazık ki, Jale Hanım bunun farkındaydı lakin onun kim olduğundan habersiz. Yıllarca etkileri altında tutacaktı onları ama onlar bundan bir haber. Ta ki ötelere gelecek haberle bu diyarları o terk edene kadar.

Meçhul Anka kuşu nafakasının peşine düşmüştü. Geçtiği obalara bereket bırakıyordu. Obalar ıslanıyor, otlaklar yeşilleniyordu. Kerim ve Jale Hanım'ın ekibi de öyle yeşeriyor ve geliyordu. Yakın zamanda da başarının kapılarını zorlayacaklardı. Yakında tüm beyaz örtü şehri

Kerim'in yazdığı, o eşsiz ekip üyelerinin katkılarıyla can bulan oyununun afişleriyle dolacaktı. Salon olması gerektiği gibi dolacaktı. Bu ekibin bu işi başaracağından kuşkusuz olanlar vardı. Bu kişilerin tiyatroyu hayatta yapamayacaklarını düşünenler de vardı. Bazıları daha da ileri boyutta düşüncelere sahiplerdi. Bu kişilerin tiyatro bir kenara, hiçbir işi başaramayacağını düşünüyordu. Kulüp danışmanı Doç. Dr. Ahmet Uğur Bey, bölüm başkanı Gürsel Bey, romantik hocası Doç. Dr. Cemile Hanım ve fakülte dekanı Dilaver Bey başta olmak üzere birçok hoca ve öğretim görevlisi de Jale Hanım ve Kerim'in bu işi başaracağına inanıyordu. Kerim bu oyun için iki farklı yazardan esinlenmişti ama bu yazılar ve eserleri konusunda en çok Cemile Hanımın tez ve makalelerinden faydalanmıştı. Cemile Hanım da bundan haberdardı. Cemile Hanım'ın Kerime olan desteği ve güveni olağan üstüydü. Çok büyük bir iş çıkarılacağını düşünüyordu. Her seferinde de bunu dile getirmekten çekinmiyordu.

Kerim'in kulüp başkanlığıyla beraber hareketlenen kulüp başarılarına imza atmıştı. Bu başarılarla Turgut Bey, Ahmet Uğur ve Ahmet Beyler de bizzat şahit olmuşlardı, çünkü her biriyle farklı etkinliklere imza atmışlardı ve tümünde de başarıya ulaşmışlardı. Bu kez başarının zirvesine doğru yolculuk vardı. Beyaz Örtü Germanistik bölümünde bir ilk ve özgünlük ortaya konulacaktı. Ahmet Uğur Bey de tiyatro oyunu arayışı devrelerinde bir oyun önermişti. Bir Türk oyunuydu bu. Komedi idi fakat oyuncuların da güzel sahnelemesi gerektiğini vurgulamıştı. Kerim zaman ilerledikçe Jale Hanımla beraber oyunu daha da etkin bir hale soktu. Ahmet Beyin bir önerisiyle de Kerim

oyunda bir çığır açtı. İzleyicileri sahneyle buluşturdu. Bunda en önemli rol ve öneriyi ise yine Jale Hanım sunmuştu. Tiyatroda sahne kavramı yerini bütünsel bir salona bırakmıştı. Seyirciler de oyuna müdahil olmuştu. Oyunla iç içe giren seyircilerin bir kısmı hatta oyuncu bile olmuştu. İşte bu olgunun o zorlu sahne gününde de başarıya ulaşması gerektiğini biliyordu herkes. Jale Hanım ve Kerim bunun için olabildiğince önlem alıyordu.

Kerim yine bir prova günü sabahında Üniversiteye gelmişti. Elinde yeni tiyatro metinleri vardı. Fakültenin kantinine sessizce girdi. Etraf sakin ve sessizdi. Birkaç kişiden başkası yoktu. Giriş kısmındaki bir masaya oturdu. Arka kısımlarda oturanların seslerini işitti. Aralarında konuşan ve de ellerinden telefonları hiç düşürmeyen bu kişiler tiyatro oyuncularıyla, yani Kerim'in ekip arkadaşlarıyla. Onlara selam vermek yerine sessizce onları dinlemeye koyuldu. Anlaşılan Kerim'den habersiz muhabbete devam ediyorlardı. Cam kenarında oturan Animatör Dans Lideri sessizce konuşulanları dinliyordu. Konuşmaya bir kişi hâkim değildi ama her kafadan bir ses çıkıyordu. Konuşulanlar arasında ilk Mehmet'in sözlerini anlamaya başlamıştı. Mehmet diğerlerine hitaben konuşuyordu. *“Bakın ne diyeceğim size. Biz tiyatro oyunu sahnelemeye çabalıyoruz ama kaçımızın deneyimi var?”* Mehmet sualinin yanıtını biliyormuş gibi davranıyordu ve kendince pek deneyimli yok gibiydi. *“Benim yok. Aslında lisede bir oyunda rol almıştım ama tecrübem var diyemem.”*

Akdeniz ülkesinin havasına alışık Animatör Dans Lideri söze müdahil oldu aniden. *“Benim var.”* Kendisini daha önceden görmeyen, onunla muhabbet etmeyen kişilerin çabucak anlaması biraz zor olabilirdi ama aslında gayet net ve açık konuşuyordu. Anlaşılmıyor gibi görünmesinin sebebi ise oldukça hızlı ve hareketli konuşuyor olmasıydı. Yerinde biraz toparlanıp söze devam etti. *“Ben 2008 yılından beri tiyatrodayım. Otellerde ve özgün tiyatrolarda oynadım. Birden fazla oyunda da oynayabilirim.”* Elinde küçük bir su şişesi bulunuyordu. Şişesinin kapağını ağır hareketlerle açıp bir yudum aldı. Şişeyi henüz masaya bırakmıştı ki, Mehmet bir şey söyleyecek oldu. Ancak Animatör Dans Lideri ondan atak davranıp sözüne devam etti. *“Tiyatro geçmişimin olması ve bir etkinlik olarak tiyatronun bana çekici gelmesi sebebiyle zaten bu tiyatroya katıldım.”*

Mehmet telefonunu elinde çevirirken diğer bir sorusunu yöneltti. Sorunun yanıtı ilk orada dinleyici gibi görünen Mustafa verdi. *“Oyundan çıkmak mı? Asla, Hayır asla oyundan çıkmayı ben düşünmedim.”* Animatör Dans Liderinin yanıtı da gecikmemişti. *“Bende oyundan ayrılmayı hiçbir zaman düşünmedim.”* Mehmet hafif bir tebessüm etti. Mustafa'ya yönelip deneyiminin olup olmadığını sordu. Mustafa biraz çekingen, bir o kadar da doğal bir üslupla yanıt verdi. *“Hayır, bu tiyatro benim ilk deneyimim olacak. Hem ben deneyimim olduğu için değil, oyunculuk yapma hevesim olduğu için bu oyuna katıldım ve görev aldım.”* Mehmet küçük bir memnuniyet homurtusu yaptı. Mustafa masaya doğru biraz yaklaşıp eliyle Mehmet'e hitap edercesine konuşmaya hazırlanıyordu ki, söze Animatör Dans Lideri başladı.

“Hiçbir tecrübenin olmamasına rağmen, sen neden katıldın?” Mustafa kısık bir sesle, sanki kendisi de demin aynı soruyu soracakmış gibi “Evet, sen neden katıldın?” diye sordu.

Mehmet kendinden emin tavırlarla konuşuyordu. “*Etkinliklerde boy göstermeyi seviyorum. Tiyatroya karşı ise ayrı bir ilgim ve de sevgim olduğu için katıldım.*” Mehmet ayağa kalkıp etrafa bir göz attı. Ardından oturan arkadaşlarına gülümseyerek sözlerine devam etti. “*Oyundan çıkmak istemedim ama rol arkadaşlarımdan oyunu umursamaması benim biraz pişman olmama sebep oldu.*” Oyunun ilk başlarında oyuncuların umursamaz tavırları birçok oyuncunun motivasyonunu olumsuz etkilemişti. Oracıkta oturan İbrahim ise şimdiye kadar sadece dinlemekle yetinmişti. Mehmet işinin olduğunu ifade edercesine saatini gösterdi. Saat 10.05’i gösteriyordu. Bu derse gideceğinin göstergesiydi. Onunla beraber İbrahim de sessiz ve sakince kalkıp dersine gitti. Ağır adımlarla ilerlerken son cümlesi temenni ve şükran doluydu. “*Çok şükür ki herkes görevinin bilincinde artık.*”

Kerim bu sözlerin ardından bazılarının nispetle olumlu düşünüyor olmalarına sevinmişti. Ayrıca hiç deneyimi olmayanların daha başarılı olmasına da hayret ediyordu. Mehmet, Mustafa, Ramazan ve Ayşe en iyi oynayanlar arasındaydı. Bu arada şu Çingene kız da bu tiyatro sayesinde roman havası oynamayı öğrenmiş. Kerim sürekli ona; “*Sen de bu sayede oyun öğrenmiş oldun. En çok sana yaradı bu tiyatro galiba.*” Diye takılıyordu.

Sayın Okur, işte gördüğün gibi zahmetsiz yol yoktur. Elmaların ve portakalların mevsimi geçmekteydi. Yakın zamanda üzümler, kirazlar ve çilekler manavlarda yerini alacaktı. Kendini arıyormuş gibi görünen ve Kerimlerin tüm bu yolculuğunu doğrudan bazen de dolaylı olarak etkileyen gizli zat yine ötelere yakınlaşmaktaydı. Elinde bir kâğıt vardı. Yaklaştıkça elindekinin bir zarf olduğu anlaşılıyordu. Nihayet bizim bulunduğumuz kahvenin kapısından içeriye girdi. Selam verdikten sonra çaylaktan bir çay istedi. Ocağa yakın bir yere oturdu. Elindeki zarfı masanın üzerine bıraktı. Zarf açılmıştı. Ona yakın oturuyorduk bizlerde. Benle beraber Kerim ve Hakan'da vardı. Kerim dayanamayıp zarfın ne olduğunu sordu. Gizemli Zat şüpheli bir bakış attıktan sonra tebessümü de geciktirmedi. Zarfı alıp ocağın için attı. Zarf tutuşurken alevler de, o da derin bir nefes aldı.

“Bundan otuz yıl önce A.M. Julien adında bir Fransız vatandaşı tasarladığı ilginç tiyatro festivalini gerçekleştirebilme olanağını bulamıyadı bugün bir 27 Mart Dünya Tiyatro Günü'nden söz edilemeyecekti. Değil mi? A.M. Julien'in önyak olduğu bu girişim 1954 yılı İlkbaharında, Paris'de, deneysel çalışmalarını sergileyecek yabancı topluluklara açık bir festival olarak doğdu. Adı da şöyle konmuştu. “THEATRE DES NATIONS” (Uluslar Tiyatrosu). Fransa dışından çeşitli uluslardan davet edilen tiyatro toplulukları o yıl Paris'e geldiler ve çalışmalarını sergilediler. Bizzat oradaydım. 1955 ve 1956 yıllarında

Yinelenen bu festival o denli başarılı oldu ve ilgi topladı ki 1957'de festivale resmi bir nitelik kazandırıldı ve sağlanan çeşitli olanaklardan yararlanılarak daha büyük boyutlarda uygulamaya geçildi. Nitekim 1957 yılı İlbaharında Mart ayından Temmuz'a dek Paris'de "Sarah Bernhardt Tiyatrosu"nda birbiri ardından 16 topluluk 9 değişik dilde birbirinden başarılı oyunlar sergilediler. İşte o günden buyana bu denli güzel tiyatro oyunu seyredemedim. Daha doğrusu bilindik oyunlardan ve de son dönemde gün yüzüne çıkan kısa oyunca tarzı oyunlardan sıkıldım. Aslında onlara pekte alıştığım söylenemez." Gizemli Zat çayından bir yudum alıp tekrar bardağı tabağına bıraktı. Kerim ve Hakan'ın gözlerinin içine bakarak konuşmasını sürdürdü.

"Siz tiyatroya gittiniz mi hiç? Eminim gitmişsinizdir. Hep aynı oyunlar. Başarıllılar ama kendi alanlarında. Ben artık farklı bir tarz ve yeni oyunlar arıyorum. Hele şu kırmızı perde ağır ağır açılınca oyunu oracıkta görmekten de sıkıldım. Gizemli olmalı. Kıyaslama olmalı. Yaratıcı olmalı ve dahası sadece güldürmek için oyun yapılmamalı." Gizemli Zat gözlerini Kerimlerden ayırıp pencereden dışarıya bakmaya koyuldu. "Çok yakında yeni bir tiyatro kuracağım. Salonda teknolojinin hasını kullanacağım düşünülmesin. Komedi asla olmayacak. Dram ve trajedi tiyatromun en önemli unsuru olacak. Zaten anlamıyorum. Dünyada kan bir an olsun durmazken, açlık ve kâbuslar yeryüzüne hâkimken biz insanlar nasıl olurda gülebiliriz."

Gözlerini kapattı aniden. "Sebebini biliyorum. Ruhlarımız ölmüş bizim. Ruhumuz öldüğü için kıskançlık ve kibir sarmış tüm bedenimizi. Henüz

ruhu ölmeyen o saf, temiz gariban insanlara saldırır olduk. Gözümüz doymaz oldu. Onların da ruhlarını öldürmeye çalışıyoruz ama başaramayacağız, çünkü beden ölmesiyle ruh ölmez.” Kerim ve Hakan şaşkın bakışlarla dikkatlice Gizemli Zatı dinliyordu. Bir süre sonra Gizemli Zat çayının son yudumunu içip ayağa kalktı. Cebinden çay parasını çıkarıp masanın üzerine bıraktı. Giderken de zihinleri meşgul edecek o daveti yapmayı ihmal etmedi. *“Sizleri yakında açacağım yeni tiyatro merkezime bekliyorum. Unutmayın Soğanlı Tiyatrosu.”*

Günlerden bir gün Kerim prova salonunda bekliyordu. Bir önceki provaya çoğu kişi katılmamıştı ve katılanlarda ilgili ve alakalı olmamıştı. Bu durum onu kızdırmış ve tüm gelenlere hitaben sert bir çıkış yapmıştı. Tüm oyunculara oyundan çıkmak isteyip istemediklerini sordu. Varsa da sebebini sormadan ayrılabilceğini belirtti. İlk saniyelerde kimseden ses çıkmamıştı ama ilk cesareti İbrahim göstermişti. Elinde her zaman ki gibi telefonuyla oynarken sözünü de söyledi. *“Kimse istemiyor galiba. Ben şahsen düşünmedim ve düşünmüyorum da.”* Diğerlerinden bir kaçı da sadece başlarını yana doğru sallamaktaydı. Kerim İbrahim’e deneyiminin olup olmadığını sordu. İbrahim doğallığını koruyordu ve *“Bu ilk deneyimim. Tiyatroya hevesim baştan beri vardı. Zaten katılma amacımda bu oldu.”* Diye doğal bir yanıt verdi.

Jale Hanım İrlanda'dan henüz dönmüştü. İlk provasına katıldığında Kerim ve ekibi iki ilave prova daha yapmıştı. Özkan'dan iyi haberler vardı. Türk Emniyet Teşkilatı tiyatro oyununun bir kısım üniformalarını karşılayacaktı. Kerim'in de iyi haberleri vardı. Gül ve karanfiller, davetiye ve biletler fakülte tarafından karşılanacaktı. Ayrıca afişlerinde maliyetini karşılayacaklarına dair bilgi verilmişti. Fakat hem oyunda, hem de dekorlarda hala eksikler vardı.

Birkaç gün sonra biletler ve davetiyeler basılmıştı. Afişlerde yoldaydı. Kerim ve yardımcısı Sevinç'in tartışmaları bitmek bilmiyordu. Sürekli olumsuz bakış açısıyla etrafa bakan Sevinç, Kerim'in canını sıkıyordu. Tartışmalara Özen, Mervecik ve Hakan da defalarca şahit olmuştu. Ancak bu tartışmalara anlam veremiyorlardı, çünkü ne kadar tartışsalar da o kadar yakın ve samimiydiler. Tiyatro haricinde gayet iyi anlaşıyorlardı. Dışarıda onlar için hayat içten ve de normaldi. Tartışmalı bir gün yine başlamıştı kantinde.

Kerim artık tartışmaya bir son vermeye kararlıydı. Elini masaya vurup; *“O halde sen neden bu tiyatroya katıldın?”* diye sordu. Sevinç gülümseyerek yanıt verdi. *“Sosyal bir etkinlikte yer almak istediğim için.”* Kerim diğer سوالini de yapıştırmıştı. *“Güzel, peki ya hiç deneyimin var mı?”* Sevinç biraz mahcup bir halde; *“Hayır, tiyatro deneyimim yok.”* *“Bak, sana demeli işte. Kimsenin deneyimi yok. Biz daha önce deneyimi olmayan bir ekibiz ve hatta aramızda hayatında hiç tiyatroya gitmeyenler bile var. Sen bunları göz ardı ediyorsun ve profesyonel bir*

ekip bekliyorsun.” Sevinç öylece Kerim’i dinliyordu. Tartışma artık yerini öğütsel bir muhabbete bırakmıştı. Sevinç, Kerim’in öğütlerini dinlerken, Hakan’da bıyık altından gülümsüyordu. Aslında o da bu tiyatronun gerçekleşeceğine baştan beri şüpheli bakıyordu. Hakan da Sevinç gibi olumsuz bakış açıсындаydı ve bu ekiple bu işin asla gerçekleşmeyeceğini düşünüyordu.

Kerim’in öğütleri ninni gibi gelmişti. Sevinç dinliyor gibi görünse de uykusu gelmişti. Biraz ötede oturan Orhan ise her zamanki gibi telefona kafayı gömmüş oyun oynuyordu. Fakat Kerim’in konuşmalarını o da duyabiliyordu. Kerim Sevinç’in uykusunu dağıtan سوالini sormuştu. Sevinç ise biraz bekledikten sonra sakin ve sessiz bir ses tonuyla yanıt verdi. *“Evet.”* Dedi ve devam etti Sevinç. *“Evet, birkaç kez düşündüm.”* Kerim سوالini şaşırılmışçasına yineledi. *“Ne yani daha önce tiyatrodan ayrılmayı, bizi yarı yolda bırakmayı düşündün mü sen?”* Sevinç utangaç bir gülümseme attıktan sonra kendini savunmaya geçmişti. *“Şey, evet düşündüm, çünkü işin ciddiyetinin bozulduğunu ve ilerleyemeyeceğini düşündüm.”* Kerim ayağa kalkıp kitaplarını topladı ve giderken son cümlesini Sevinç oldukça iyi duymuştu. *“Güzel, İnşallah sadece düşünmekle yetinirsin.”*

Artık şafak yakındı. Takvimler 6 Nisan’ı gösteriyordu. Oyuncuların sıklıkla prova yapması gerekirken, üniversite sekreterliği kimsenin haberi olmadan, Jale Hanıma ve Kerim’e de haber vermeksizin salonu almış ve kendilerince planlar yapmışlardı. İlk etapta

Kerim ve Jale Hanım bu duruma kızsalar da elden bir çare gelmiyordu. 14 Nisan'a kadar provalar iptaldi, çünkü salon doluydu ve başka bir yerde yoktu provalar için.

Afişler, biletler ve davetiyeler hazırdır. Koca Fakültede bir tane numaralı kaşe bulunmamıştır. Günler geçerken biletlerde numaralanmayı bekliyordu. Elle yazmaya karar verilmişti fakat bir sorun daha vardı. Biletler renksizdi. Bu durumda da çabucak kopyalanma olasılığı vardı. Bu duruma engel olmak babında farklı bir çözüm yoluna gidildi. Jale Hanım'ın Doçentlik kaşesi biletlerin arka kısmına vurulacaktı. Bu kopyalamayı engelleyebilirdi. Kerim numarası ve kaşesi basılmayan dört bilet satmıştı. Bu biletleri alanlar akrabalarıydı ve sıkıntı olacağını sanmıyordu. Kendi kafasında ayrıca final günü girişlerde bilet kontrol etmeyi de düşünmüyordu. Provalar esnasında uyun tam anlamıyla düzene girmişti. Ancak daha fazla prova ve çalışma gerekiyordu. Ne yazık ki Üniversite sunduğu olanaklar bakımından bu hususa pek önem vermiyordu. “*Salon dolu*” ifadesi tüm birimlerce ağızdan ağza dolaşıp duruyordu.

Tiyatro bir tarafa, öğrenciler de yoğun bir ders çalışma içerisindeydi, çünkü vize haftasıydı. Okunması gereken kitaplar, çevrilmesi gereken metinler ve ezberlenmesi gereken onlarca konu öğrencileri bekliyordu. Ezber hususuna pek sıcak bakmayan Kerim, eğitim anlayışına da sistemin bozukluğuna karşı olduğu kadar karşıydı.

Ona göre eğitim ve öğretim farklı bir olguydu. Öğretilirken ezberletilmesine, anlamsız sınavlara tabi tutulmaya hep karşı çıkmıştı. Eğitim kavramı etrafında sadece öğretim yapılıyor, hatta yapılamıyor olması onu içten içe yok ediyordu. Yeni bir sistem veya farklı bir olgu gerekliydi. Öğrencinin öğrenmesi gerekeni nihayetinde ortaya koyacağı bir şeyle göstermesi gerektiğini savunuyordu. Öğretmenler ise sınavları yapıyor olmak, öğrencinin öğrendiğinin en belirgin özelliği olduğunu savunuyordu. Fakat Jale Hanımın böyle düşünmediğini, sistem elverse kendisinin de bu olguyu yıkacağına inanıyordu. Mevcut düzende Ahmet Beyin uyguladığı yöntemi biraz olsun benimsiyordu. Kitap okutulmasını ve kitaplardan bilinmesinde fayda olan bilgilere dair soruların sorulması hoşuna gidiyordu. Son zamanlarda bazı hocaların uygulamaları da canını sıkmaktaydı. Her Almanın yazdığı edebi bir metinmiş gibi algılayıp, sıradan bir Almanca metni sınıfa getirerek edebi metin inceleme yapılmasına aklı ermiyordu. Ona göre edebi bir metin edebiyatçılar tarafından kaleme alınan ve özgün bir estetiğe sahip olmalıydı.

Bu düşüncelerini yine bir gün kantinde tiyatro çalışmasında görevli arkadaşlarıyla paylaşmaktaydı. Evvelinde tiyatro ve oyunun muhteşemliği üzerine kısa bir nutuk attıktan sonra söze başlamıştı. Kerim'in bu hususa değinmesine Sevinç ve Hakan sebep olmuştu. Sevinç kendince yazdığı bazı notları Almancaya çevirmesini Kerim'den rica ederken, Hakan da yakın zamanda yapılacak olan bir sınavda ne yapacaklarını sormuştu. Sevinç'in amacı aslında belliydi. Kerim'in çevirdiklerini ezberlemek ve sınava girmekti. Ardından ise tümünü

sınıfta bırakıp tüm ezberlenenlerin havada uçuşunu seyretmekti. Hakan'ın derdi ise farklıydı. Ezberlemekten öte işin kolayını arıyordu.

Zaten söylemeye gerek yok değil mi Sayın Okur. Hakan sınavları geçmek ve atlatmak derdindeydi. Sen de onun gibi hiç düşündün mü? Düşündüysen sana da ona hak verdiğim kadar hak veriyorum. Çünkü böyle bir sistemde, böyle anlamsız yöntemlerle sorulan sorulara ancak bu tarz bir mantıkla yaklaşılabılır. Kerim kısa konuşmuştu ama anlamlıydı ona göre. Sayın Okur, sana da anlamsız gelebilir belki hocalara ve bazı öğrencilere anlamsız geldiği gibi. Kerim derslerin anlatıldıktan sonra uygulanmasını istiyordu. Öğretilenin ödevlerle sunulmasından yanaydı. Özellikle de hocaların değil, öğrencilerin sunum yapması taraftarıydı.

Ay içerisinde öğrenci ilgili ders için ilgili konuya dair yeni bir şeyler ortaya koymalıydı. Bunun için de gerekli materyalleri kullanmalıydı. Okuduğu bölüm icabınca yapılabilecekleri de sıralamıştı. Bunlar arasında edebiyatçının kesinlikle bolca okuyup yazması gerektiğini de vurgulamıştı. İşlenmiş konunun kavranması ve öğrenildiğine dair öğrencinin bir öykü, bir makale, bir eser vs. ortaya koyması gerektiğini düşünüyordu. Ayrıca tüm dersler için İnternet'in, bilişim ve imkânların kullanılmasını istiyordu.

Bir yıl sonrasında hedeflenenin ise öğrenci odaklı olmasını istiyordu. Bu bağlamda bir öğrenci bir yılın sonunda en az dört kitap okumuş, onlarca kaynak incelemiş ve detaylı araştırmalar yapmış olmalıydı. Sonucunda ise videoya kayıt alınan özgün bir sunum yapmalı ve kısa

da olsa kendine has özgün bir eser ortaya koymalıydı. Bu bir roman, hikâye, makale, kitap, eğitim, proje, oyun vs. olabilirdi.

Biraz sıkılmış gibi görünüyorsun Sayın Okur. Bunları ne yapayım diyebilirsin. Ancak Kerim'i, arkadaşlarını, yaşadığı ortam ve çevreyi tanıyabilmen ve de neler yapabileceğini kestirebilmen için bunları seninle paylaşıyorum. Kerim ve Jale Hanım'ın tiyatro ile attıkları adım ise Kerim'in düşündüklerine en somut örneklerdendi. Kerim; *“Yeni bir şeyler yapılmalı bize has, bize özgü; henüz keşfedilmeyenin keşfi, daha yapılmamış olanın ortaya çıkarılması gibi.”* diyordu. Bu da bu projeye ne kadar sadık olduğunu ve önem verdiğini göstermekteydi.

Esen yel rüzgârında günlerden 16 Nisan Perşembe'yi gösteriyordu. 14 Nisan akşamıyla beraber üç gün prova yapılacaktı. Bir nazardır kovalıyordu adeta. Salı günü sıkça yaşanan o berbat provalardan yine birine tarih şahit oluyordu. Jale Hanım başta olmak üzere hiç kimse bugünün performansından memnun değildi. Çarşamba da yine bir başka prova yapılmıştı. Bu prova da pek Jale Hanım'ı ve Kerim'i tatmin etmemişti. Nihai tarih diye adlandırdıkları 16 Nisan akşamı gelip çatmıştı. Romantik ve Mitolojinin dehası olarak bilinen Doç. Dr. Cemile Hanım ve yıllar önce Alman Dili ve Edebiyatından mezun olmuş bir öğrenciyle birlikte birkaç farklı misafir de oyunu seyredeceklerdi. Seyirciler arasında bizim Gizemli Zat da vardı.

Kerim her zamanki gibi sahneyi hazırladı, oyuncular kıyafetlerini giyinip son hazırlıklarını yaptılar. Rapor hazırlamak adına çekilmesi gereken

resimleri de Orxan adlı Azeri arkadaşları çekecekti. Sahnenin perdesi kapatılmış, konuklar merakla perdenin açılmasını bekliyordu.

Işıklar sahnenin kapalı perdelerinde sunucu edasındaki Mervecik'i göstermekteydi. Tiyatronun özelliklerini, oyunun alt yapı ve ayrıntılarını verdikten sonra perde açılıyordu.

İlk sahne Türk Emniyet Teşkilatı'nın İstanbul Vilayetinde başlıyordu. Sırasıyla Anadolu ve ardından Almanya'ya uzanan öykü ve kara mizah dolu komedi serüveni tiyatrodan can buluyordu. Birkaç kişiden oluşan konuklar oyunu da performansı da çok beğenmişti. Oyuncularda altı aylık çalışma döneminin en verimli gününü yaşıyordu. Büyük bir beklenti de bu sayede kendini gösteriyordu. Fakat gelecek provada tüm devranın değişeceğinden, hayal kırıklığının tüm salonu hâkimiyetine alacağından herkes habersizdi. Karamsarlığıyla tüm provalara bakan Hakan ise; "*İdare eder.*" Demekle yetinmişti. Tebrikler, övgü ve hayranlıklar ertesi güne kadar sürmüştü. Bölümün Erzurumlu Goethe'si olarak bilinen Doç. Dr. Ahmet Bey ise 25 Nisan akşamı sahnelenecek olan Final gününde olamaması sebebiyle Pazar günü de özel bir prova yapılmasını istiyordu. Jale Hanım ise bu talepleri göz önünde bulundurarak son bir prova da Pazar günü ayarlamayı başardı. Perşembe günü gelmesi beklenen, özel olarak davet edilen bir kişi daha vardı. Güzel Sanatlar Fakültesi Tiyatro Bölüm Başkanı Selim Bey, Perşembe gelememişti. Buna nispeten Pazar günü o da Jale Hanım'ın haberi olmaksızın provalara teşrif etmişti.

Saatler 13.00'ı gösterirken Kerim de Yoncalık Eğitimde özel bir sunum yapmaktaydı. Tüm sınıfa, İngiliz Dili ve Edebiyatı Öğrencilerine *Total Physical Response* adlı öğretim yöntemini anlatıyor ve örnekleme olarak da Almanca öğretmeye çalışıyordu. Gayette başarılı olmuş ve amacına ulaşmıştı. Jale Hanım'a bu durumu, dersinin olduğunu günler öncesinden söylemesine, 14.30'daki derse geç gelebileceğini de özellikle belirtmesine rağmen yine de Jale Hanım bu durumu unutmuştu. O kadar yoğun ve stresli günler vardı ki, Jale Hanım bile artık dalgın ve stresli günler içerisindeydi. Kerim durumu; yolda olduğunu birkaç dakika evvel arayan Hakan'a belirttikten sonra Jale Hanım da aramıştı. Onun tepki ve konuşmasından anlamıştı ki, Jale Hanım Kerim'in dersi olduğunu unutmuştu.

Bu yoğunlukta Kerim'in en çok tartışıp fakat çoğunlukla dostça sonuçlanan münakaşaya girdiği Sevinç ise memleketine gitmiş, keyif çatıyordu. Sonunda Kerim de, diğer tüm arkadaşlar da salona teşrif etmişlerdi. Kerim henüz kostümünü giyinirken, oyun başlamıştı. Tiyatro Bölüm Başkanı Selim Bey ise küçük notlar almaktaydı. Oyun ilerledikçe notları bırakıp, bu şekilde yürümeyeceğinin farkına varmış olmalıydı ki, not almayı bırakmıştır. Tüm oyuncu ve ses-ışık yönetmeni Hakan da bir durgunluk, bir başarısızlık vardı. İlk perde kapandığında olumsuz tonlarca yorum da gelmeye başladı. Bu biraz da durgunluğa ilave katkı sağlamış ve ikinci perde Arama Tarama Yanılgısı tiyatro oyununun en berbat provası statüsüne geçmişti.

Sonra Selim Bey tüm oyuncularla bir toplantı yaptı. Pazartesi akşam kendilerinin oyununu seyretmek için tüm ekibi davet etti. Çünkü ona göre çok kopukluk ve yanlışlar vardı. Düzeltilmeliydi. Kerim de düzeltilmesinden yanaydı ancak Selim Bey oyunun atmosferini ve asıl maksadını değiştirme çabasındaydı. Kerim en iyi oyunu çıkarmayı değil, kendilerinin özgün bir oyun ortaya koymasını gerektiğini düşünüyordu. Jale Hanım da bu konuşma aralarında geçerse de aynı fikirdeydi aslında.

Finale beş gün kalmıştı. Akşamına Tiyatro bölümünün Rus bir yazar tarafından kaleme alınmış oyunu sahnelenecekti. Tüm ekibin o oyuna teşrif etmesi bekleniyordu. Öncesinde ise tüm ekip katılmasa da Jale Hanım'ın odasında kısa bir toplantı gerçekleşti. Kerim yazdığını oyunun oyuncular tarafından aşırı doğaçlama sonucu değiştirilmesinden rahatsızdı ve Selim Bey de oyunu yazıp yönetenlerin bu şekilde kurguladığını düşünüyordu. Ne mutlu ki, akşam sahnelenen tiyatro sonrası Selim Bey'in yaptığı toplantı da Kerim eserin orijinalini ona takdim etmişti. Oynanan oyunla yazılanın biraz olsun farklı olduğunu görmesini umuyordu.

Gözler Salı akşamı yapılacak olan prova ve toplantıdaydı. Ne kararlar alınacak ve oyunda neler olacağı merak konusuydu. Final gününe dört gün varken, oyunun bu denli hareketlenmesi ve budamaya girmesi maalesef endişeleri de beraberinde getirmişti. Günler önce Jana'nın oyundan atılmasıyla zaten farklı bir durağanlık söz konusuydu ekipte. Bilet satışları da pek iç açıcı görünmüyordu. Henüz yüz civarı bilet

satılabiliyordu. Standın da pek faydası olmamış gibiydi. Gizemli Zat bir nebze olsun umut kaynağıydı. Onun en az otuz bileti yüksek meblağda satacağı düşünülüyordu. Ancak saatler akşamı gösterdiğinde pek iç açıcı haberler gelmemişti. Gizemli Zat da maalesef umutların kurummasını durduramamıştı.

Şehir beyaza bürünmüştü. Kar Nisan ayına hışımlı gibi inmişti. Kar atmosferle beraber oyunun gidişatını da olumsuz yönde etkilemişti. Oyun bir nevi sekteye uğruyordu. Hava soğurken bazı oyuncular da oyundan istemsiz soğumaya başlamıştı.

Akşam saatlerinde soğuk buzul dönem çözülmeye başladığında kanlı geceler de sırasıyla ses getirmeye başlamıştı. Aylar öncesinden oyunu bırakıp ayrılan Elif ve birkaç gün önce sebepsizce oyundan ayrılan Jana, nedeni bilinmez bir halde kanlara bürünmüştü. Polisler Elif'in intihar sebebini araştırırken Jana da Elif'in intiharını göremeden kanlı bir cinayete kurban gitmişti.

Jana sıklıkla yurdunda Mevlüt Baki Tapan ve Ahmet Sarı'nın romanlarını okuduğu masasının üzerine bırakmıştı kendisini öldüren kişinin kim olduğunu açıklayan mektubu. Katili en ince ayrıntılarına kadar açıklayan mektubu kaleme almıştı. Jana aylar önce büyük bir hevesle taktığı pırlanta yüzüğünü de mektubun üzerine bırakmıştı. Mektubuna "*Her şey yolundaydı.*" Diye başlamıştı. Aşkını pençesinde kavrışını anlattığı mektubu özellikle Elif'in okumasını istiyordu.

Acınacak olan da bu ya işte Sayın Okur; Elif, Jana'nın cinayetinden birkaç gün önce intihar etmişti.

Karanlık çökerken tüm oyuncular da Selim Bey'in belirttiği saatteki provaya gidiyordu. Selim Bey Kerim'in oyununu incelemiş, bazı notlar da almıştı, gerçi yanında getirmese de. Provaya bir konuk daha teşrif etmişti. Gelen konuk, Mervecik ve onun yakın arkadaşı olan Selmen'in yakın komşusu olan bir Dramatör ve özgün drama yazarıydı.

Selim Bey baştan sona oyunu kurgulamaya ve tiyatroya uyarlamaya başladı. İlk etapta çoğu oyuncu pek isteksiz olsa da Selim Bey'in ön görüşleri ve örneklemeleri tüm oyuncuların hoşuna gitmişti. Kerim ise en önde oyununun değiştirilişini, konuk yazar ve Selim Bey tarafından küçümsenmesini sessiz ve sedasız izlemekle yetiniyordu. Yazar'a oyunu okuyup okumadığı, notlar alıp almadığı sorulduğunda yazarın verdiği yanıt Kerim haricinde tüm salonu kahkahaya boğmuştu.

“Düzeltilecek, not alınması gerekilebilecek bir yer göremedim ben bu eserde.” Kerim oyunun gidişatını gördükçe esere olan müdahil duruma olumlu bakmaya başlamıştı. Eserinin uzmanlarca düzeltilmesinden memnundu ama bu durum bile onun oyunculuğuna, yazarlığına ve yazdığı eserine gelen olumsuz, aşağılayan eleştirileri ve küçümseyişi görmezden gelmesine mani değildi. Ertesi güne, sabah 10.00'a bir prova planlanmıştı. Sevinç ise hiç prova ve toplantıya katılma şerefini göstermemiş ve o günkü konsere gitmeyi tercih etmişti.

Konuşmalar, prova ve kurgular geliştirildikçe Kerim de yazdığı eserinin eriyişine bizzat şahit olacağını düşünüyordu. Kerim, yazarlığını konuk olarak gelen yazara bırakmanın daha mantıklı olacağını düşünürken sol tarafında oturan Mehmet'ten bir atış gelmişti. Tepkisiz ve sakinliğini sürdürmeyi tercih etti. *“Nasıl bir şey yazmışsın Kerim”* Derinlerinde aşağılayan, temelinde küçümseyen gülünç bir ifadeyle sözcükler Kerim'in yüzüne vurulmuştu. Sözcüklerin noktası yok gibiydi ancak noktasının konulması da pek gecikmemişti. Sağ tarafında oturan Orhan'dan da noktayı koyan cümle gelmişti. *“Senin yazdığın ancak bu kadar olurdu.”* Kerim kurgulamaları düşünmeyi bırakmıştı. Sessizliği kendini biraz ötelere götürmüştü. Elif'in kendini öldürmesini düşünüyordu. Anlamlandıramıyordu. Sevgilisiyle olan münakaşasından sonra intihar ettiğini düşünüyordu polisler. Bir süre sonra Kerim tekrar provalardaydı. Gidişat memnun ediciydi. Fakat yeni uzman yazarın eserde yapacağı değişiklikler dört gözle bekleniyordu.

Ertesi gün uzman yazar bazı repliklerde değişiklik yapmıştı ama Selim Bey bunu beğenmemiş, tüm oyunda değişiklik yapılmasını istiyordu. Oyunda köklü bir değişim süreci başlamıştı. Oyunun sahnelenmesine iki gün vardı ve akşam boyunca oyunda değişiklikler yapılmaktaydı. Kerim ise bu işin daima ehline bırakılmasından yanaydı. Zaten başından beri böyle bir işe giriştiğinin pişmanlığını yaşıyordu. Oyunun çıktısını aldığı anda egoist duyguların baskısından kurtulup Selim Beye hak verdi. Oyunun yeni halini beğenmişti.

Oyunun son hali Aziz Nesin'in Fil Hamdi'sinden biraz uzaklaşmıştı. Repliklerde de değişiklikler bunu açıkça gösteriyordu. Kurt Kusenberg'in eserinden ise olgu aynı fakat olay ve durumlar farklılaşmıştı. Ertesi gün oyun Kültür Merkezinin küçük salonunda denemeye alındı. Ezberler ve replikler bizzat Selim Bey tarafından çalıştırıldı. Oyun ortalama 27 – 30 dakika sürüyordu ve tek perde halindeydi. Perşembe akşamı Jale Hanım oyunun provasını seyrettiğinde pek beğenmemiş, çok sıradan ve tek düze olduğunu söylemişti. Kerim'den oyun üzerinde yine köklü değişiklikler yapılmasını istedi. Eski oyunun halinden de en az dört bölüm eklenmesini istedi.

İş yine başa düşmüştü. Kerim paçaları sıvadı ve tüm gece boyunca oyunun son halini çıkarmaya başladı. Nihayet oyun tamamlanmıştı. Cuma sabahı 15'er adet fotokopi tüm oyunculara dağıtıldı. Oyun şimdi tam oturmuştu. Selim Beyin getirdiği sahne ve dekor disiplini de iyi bir şekilde oyuna uyarlamıştı. Yazarlık bölümü öğrencilerinden Nurettin'in replikleri de daha nizamlı halde oyuna sokulmuştu. Oyunun gelişimine en büyük katkıyı sunan Selim Bey ve Nurettin de oyunun son halinden habersizdi. Nurettin oyunun son halini Cumartesi finalde izleyecekti.

Polisler Jana'nın odasını incelerken buldukları Mektubu da okumuş ve yazının kime ait olduğunu tespit etmişlerdi. Mektupta yazılanlara göre Elif ilk seçilen "*Leonce ile Lena*" adlı oyunun oynanmamasına ve yeni oyuna uyum sağlayamamasına kızmıştı. Ayrıca sevgilisiyle de yoğun tartışmalı günler geçirmişti. Sebebi ise Tiyatro oyunuydu. Sevgilisi oyuna katılmasına ilk desteği verenlerden

olmasına rağmen ilerleyen zamanlarda oyundan çıkmasını şart koşmuştu. Elif oyundan ayrılmasına rağmen sevgilisiyle tartışmaları bitmek bilmedi. Jana'nın katili ise hala aranmaktaydı. Mektupta bazı isimlere göndermeler vardı. Özellikle Elif'in ruh haline dair bilgiler verilmiş ve Kerim'e duyulan nefret dile getirilmişti. Görünürde oldukça saygılı ve özverili bir tavır sergilense de aslında ne kadar büyük bir nefretin iç dünyasında beslendiğinin kanıtıydı bu mektup adeta. Yazı örnekleri tüm oyuncu ve ekip üyelerinden alınmıştı. Yazılarda dikkat çeken en belirgin yazı Kerim'in yazısıydı. Bir takım harfler bilindik yazımdan farklı, sadece kendisine has tarzı vardı ve bu karakterlerin bazılarında da mektupta rastlanmıştı. Polisler Kerim'den şüpheleniyordu. Gizemli Zat'ın görüşlerini aldıklarında ise böyle bir olasılığın imkânsız olacağı kanaatine varılmıştı ancak soruşturma sürüyordu.

Kerim Jana'nın umursamaz, özverisiz ve küçümseyen tavırlarına ve de oyundaki düşük performansına ders vermek amacıyla onu oyundan atmayı düşünüyordu. Son provalardan birine gelmemesi de bardağı taşıran son damla olmuştu. Jana ise bu duruma içerlemiş ve oyunun sahnelenmesine engeller çıkarmaya başlamıştı. Oyunun berbat olması için elinden geleni sinsice yapıyordu. Bu duruma ve onun bu eylemlerine en çok rahatsız olan ise yine Kerim'di.

Saat 18.00, salon dolmak üzereydi. Kerim'in beklediğinin altında seyirci gelse de bu durum birçok oyuncuyu memnun etmişti. Biletlerin ücretli olması, 23 Nisan bayram tatilinin araya girmesi ve Başbakan Ahmet Davut Beyin de bu beyaz örtü diyarını ziyarete gelmiş

olmasından dolayı Tiyatroya olan rağbet de biraz düşmüştü. Davet edilenlerin çoğunluğu teşrif edememişti. Tüm oyunculara heyecan vardı. Kerim de heyecanlıydı ama diğer oyuncular kadar pek belli etmiyordu. Bilinçaltında sakladığı itiraz eden fikirlerini de bazen dile getirmeden edemiyordu. Oyunun bir an evvel sahnelenip, bu konunun kapanmasını istiyordu. Çünkü oyuncu ve ekiptekilerle ara sıra münakaşaya girmiş, bazen onların umursamaz ve aşağılayan tavırlarından rahatsız olmuştu. Tüm işin Kerim'e ait olduğu, kendilerinin sadece oyunda ünlü bir oyuncu oldukları yanılgısı Kerim'i bunaltmıştı.

Ayrıca bazı oyuncuların oyuncu olmadan aldıkları tavır ve yaptıkları kapriste canını oldukça sıkımişti. Kendince söyleniyordu. “*Artık ne oyun yazması, bırakın yönetip veya oynamayı ben tiyatro seyretmeye de tövbe ettim.*” Jale Hanım ise kesinlikle buna katılmıyordu. Lakin Kerim kendisinin iyi bir oyuncu olduğuna da inanmıyordu. Videoları da izlemiş ve sahneye yakışmadığına karar vermişti. Aşırı abartılı ve aşırı, hatta haddinden fazla amatör duruyordu oyunda ve sahnede.

Aslında bu onun görüşüydü Sayın Okur. Umarım oyunu seyretmişsinizdir. Seyretmediysen de ziyarı yok. Bu duruma Kerim tek cümleyle karşılık verirdi, inan bana. Çünkü oyuna geleceğim diyen ama gelmeyen veya gelemeyenlerin özür mesajlarını aldığımda tek cümleyle yanıt veriyordu. “*Zıyanı yok. Zaten gelseydiniz de size ilave katacak bir şey bulamazdınız.*” Sen de benim gibi mi düşünüyorsun? Kerim oyununu beğenmiyor muydu? Hayır, hayır. Aslında beğeniyordu. İlk defa bir oyun yazıp, sahnelenmesini de büyük bir başarı olarak

görüyordu. Okulda pek tanınmayan, derslerde pasif görünen ve birçok hoca tarafından “*Bunlardan iş çıkmaz.*” Söylemlerine maruz kalan bu kişilerden muazzam bir ekip ortaya çıkmıştı. Jale Hanım’ın öncülüğünde bu ekip bir ilki başarmıştı. Büyük bir başarı elde etmişti Jale Hanım ve Kerim. Peki, Kerim’in canını sıkan, oyuna bu şekilde bakmasına sebep olan neydi?

Kültür ve gösteri merkezinin kapıları açılmış, tüm seyirciler perdenin açılmasını bekliyordu. Birden tüm salon karanlığa büründü. Öncesinde oyunun başlamasına kalan süreyi söylemeye çalışan Mervecik’in heyecanı gerçekten anlatılmazdı. “*Tiyatro, insan varlığının tümünü yansıtan, yaratan, yaşatan sanattır. Edebiyatta metin ağır basar; resimde fotoğrafta, filmde insanın benzerleri...*” diye başlamıştı bir ses tüm salonda yankılanmaya. Perde ağır hareketlerle açılıyordu. Kerim sahnenin ilgili yerinde Mervecik ve heyecandan bayılıp düşecek gibi duran Sevinç’i sakinleştirmeye çalışıyordu. İlk sahneyi oynayacak olan Burak ve İbrahim de heyecandan yerlerinde duramıyorlardı. Nihayet perde açılmıştı. Salonun arka orta kısmında ön oyunu Selmen, Mehmet ve Ramazan oynuyordu. Fil Hamdi rolündeki Selmen’i zorla sahneye çıkardılar. Duvarda asılı duran Arama Tarama Yanılgısı tiyatro afişine bir süre baktılar. Mehmet ve Ramazan’ın dalgınlıklarını fırsat bilen Selmen ise yavaşça aralarından sıyrılıp, sahnenin ön kısmına geldi. Tüm seyirciler sessiz sinema izliyordu. Selmen’in sahnedeki kulise girişini sezen Mehmet ve Ramazan da direk kulise koştu.

Işıklar salonun sağ kısmından sol kısmına geçmişti. Polis Amiri rolündeki Burak ve İbrahim ve Mervecik öylece donmuş vaziyetteydi. Mervecik; “Ah... Siz burada mıydınız?” diye söze başlamıştı. Kısa bir seyirciyi bilgilendirmeden sonra oyuna dâhil oluyordu.

İlk bölüm kusursuz biçimde oynandı. Ardından Mervecik’in açıklamasıyla ikinci bölüm başlıyordu. Kerim’in ailesi salonun en önünde sağ kısımdan oyunu seyrediyorlardı. Oyunun gelişimine katkı sağlayan Yazar Nurettin de aynı sırada oturmaktaydı. Halası ve eniştesi, annesi, babası ve kardeşleri, teyzesi, aynı zamanda gelini ve yengesi olan baldızı da oradaydı. Alman polisinin rolüydü. Animatör Dans Lideri ve Özkan sahnede idi. Özkan’ın repliğini verip sahneden ayrılmasından sonra Animatör Dans Lideri’nin repliğiyle Kerim, Ayşe ve Gül sahneye geliyordu. Roller Alman Polislerini canlandırmaktı ve isimleri de Alman ismiydi. Bay Müller karakteriyle oynayan Animatör Dans Lideri sırasıyla Alman Polislerine sesleniyordu; Lukas, Maria, Stefie...

Bölümler ardı sıra gelip geçiyordu. Hayır, bir nizam içerisinde su misali akıyordu oyun sahneden seyircinin yüreğine. Alkışlar, gülmeler ve beğeniler artmaktaydı. Kerim kendi repliklerinden birinde nokta atışı yapmıştı. Önce bir gülümseme sonrasında ise tüm salonu saran alkış sesleri yankılanmaktaydı etrafta. Bu durumda Özkan ve Animatör Dans Lideri’nin ise heyecana kapılıp repliklerini unutması durumu işte o an çıkmaza sokacaktı. Seyirci fark etmemeliydi. Durumu Kerim kavramıştı ve yine kendince bir doğaçlama yaptı. Aslında gereksiz ve anlamsızdı.

Ama oyunun kopmaması ve devamı için bir şeyler yapılmalıydı. Bir adım ileri atıldı ve Özkan'a hitaben doğaçlamasını yaptı. “*Amirim, benim bu akşam düğünüm var. Çıkabilir miyim?*” Özkan durumu kavramıştı. Oyun kurtulmuş ve seyirci durumu fark etmeden düzeltilmişti. Animatör Dans Lideri de toparlanmış ve sahne devam etmişti.

Seyirciyle enteraktif bir oyun gerçekleşiyordu. Çingene kız da büyük bir başarıya imza atıyordu. Seyirci onu çok beğenmişti. Karanfillerin seyirciye takdimine de hayran kalınmıştı. Kızıl sakallarıyla sahneye çıkan Mustafa da sahneyi gülme krizine sokmuştu. Mustafa, Orhan'ı aşağılayan bakışını attığında durum biraz daha netleşmiş ve oyuncu karakterleri tam olarak seyirci de kavranmaya başlamıştı.

Zaman akıp gitmişti. Bölümler sırasıyla yerine oturuyor, seyirci de can buluyordu. Burak, İbrahim ve Mervecik sahneyi Özkan, Kerim, Ayşe, Gül ve Animatör Dans Lideri'ne bırakıyordu. Araları Mehmet Ramazan, Çingene kız ve Mustafa süslüyordu. Sahnenin ışık ve ses kısmını Hakan ve Gizemli Zat yapmaktaydı. Tüm oyunun gidişatını kontrol eden ve oyuncularını organize eden Sevinç ise görünmeyen kahramandı adeta. Oyunun anlaşıldığını, fotoğraflarla canlı kalmasını sağlayan ise Azeri asıllı Orhan'dı.

Kerim iyi biliyordu başarının ancak azimle gerçekleşebileceğini. Jale Hanım da bunun farkındaydı. Ancak o aynı zamanda özveri, sabır ve azim diyordu. Aziz Nesin'in 1970'lerdeki Türk Polis Teşkilatına kara mizahi açıdan baktığı Fil Hamdi adlı öyküsü ve Kurt Kusenberg'in de

yine aynı dönemdeki Alman Polis Teşkilatına kara mizahi göndermeler yaptığı ters bir bakış adlı eserleri de dünya da ilk defa tiyatrodaki sahneleniyordu. Bir ilki Türkiye de değil, tüm dünyada gerçekleştiriyorlardı.

Oyun başarılı bir çıkışla zihinlerde yerini almıştı. Ancak oyuncularında çoğunun farkında olmadığı sadece Jale Hanım ve Kerim'in yaşadığı olumsuzluklar vardı. Bunlar da yine sadece onların zihinlerinde kara bir gölge gibi yer etmişti. Üniversitenin her türlü desteği sadece sözde verdiğini, icraatların ne denli sıkıntılı olduğu da bu sayede anlaşılıyordu. Verilen sözlerin ne denli havada kaldığı, ihtiyaç sahibi öğrencilere yardım amaçlı yapılan bu etkinlikte yaşanan sıkıntıların çok zor telafi edileceği de aşınaydı. Son gün oyun sahnelendikten sonra Palandöken de yemek yenilecekti. Üniversiteden de otobüs istenmiş ve tüm talepler olumlu karşılanmıştı. Ancak ilgili saat geldiğinde ne bir otobüs ne de telefonlarına yanıt veren sorumlular vardı. Rektör yardımcısı Mehmet Bey'in Otobüs işinin en kolay ve basit iş olduğunu belirtmesi de Kerim'in aklında soru işaretleri oluşturmuştu. Aslında bu işlerde o değil, onun altında çalışanlardan birisi ilgileniyordu ve onun ağzından alınan tam dört söz Kerim'i, Jale Hanım'ı ve ekibini memnun etmişti ama hiçbir sözünün yerine getirilmeyişi, büyük bir hayal kırıklığına uğratmıştı.

Peki, merak ediyorsun Sayın Okur, biliyorum. Bu sıkıntılar neydi ve nasıl telafi edildi? Telafisi bizzat Jale Hanım ve eşi Davut Bey sayesinde oldu. Otobüs gelmeyince Jale Hanım ve Eşi kendi

araçlarıyla tüm ekibi yemeğe götürdü ve ardından da bizzat herkesi kendi evine bıraktılar. Afişler Jale Hanım tarafından bastırıldı. Fakülte bunları karşılayacağını söylemişti ama faturalar önlerine sunulduğunda fiyatı çok buldular. Kamera ve fotoğraf talebi de sadece olumlu sözde kalmıştı. Salon sorumlusu Cemalattin Bey'in salon kamerasından çektiği kalitesi düşük videodan başka video ellerinde yoktu. Fotoğrafları ise kendi bölümlerindeki Orxan çekmişti. Telsiz ise kullanılamamıştı. Verilen sözler içerisinde sözüne sadık kalan ve tümünü gerçekleştiren Spor ve Kültür Daire Başkanı Köksal Bey'e de şükran borçlu olduklarını Kerim defalarca dile getiriyordu.

İki gün sonra Jana'nın katilinin izine rastlanmıştı. Mektup ve tüm deliller incelenmiş ve de nihai rapor Polis Amirinin eline geçmişti. Jana'nın yakınlarına ve özel dosyasına Amirin ağzından kaleme alınan rapor dosyası konulmuştu. *"Tüm incelemeler sonrasında Jana'nın katili teşhis edilmiş olup suçlusu da kendisi olduğundan tutuklama ve yakalama kararı çıkarılmaksızın dosya kapatılmıştır."* İşte öyle Sayın Okur. Jana ve Elif'i kaybettik. Allah'a şükür ki, Jana'nın katili bulunmuş.

Tiyatro sahnelenmişti ama Kerim'in koşturmacası henüz bitmemişti. Yapılması gerekenler vardı. Evvela tüm ekibe ve destek olanlara Teşekkür Belgesi takdim edilecekti ve bunlarla uğraşıyordu. Sonrasında ise oyunun nihayetindeki sonucunu ele alan bir rapor hazırlamalıydı. Ayrıca oyunun bir kez daha sahnelenmesi talepleri vardı. Büyük olasılıkla bir kez daha oynanabilirdi. Bunların haricinde

Özkan'ın özellikle yönettiği ve çoğu oyuncunun da yapılmasını istediği bir Piknik organizasyonu sıradaydı. İş bunlarla da bitmiyordu. 27 Mayıs'ta Kerim'in mezuniyeti vardı ve bunun için de bazı şeyler yapmalıydı.

Kerim tüm bunlarla beraber diğer işleriyle de uğraşmak zorundaydı. Sayın Okur, işte durum bu şekilde devam ediyordu. Teşekkür belgesinin taslağı ve yapılan masrafların faturaları Fakülte sekreterine teslim edilmişti. Peki, sence yapılan masraflar için beklenen maddi destek verilecek mi? Bu zaman içerisinde hep beraber göreceğiz.

Belki aklımdan geçebilir. Malum benim de geçmiyor diyemem. Acaba bu oyuncu ve çalışanların emeklerinin karşılığı olarak hiç maddi bir destek sağlandı mı? Aslında onlar bu yola zaten ihtiyaç sahibi öğrencilere destek amaçlı çıkmışlardı. Sonrasında da böyle bir talepte bulunmaları beklenemezdi. Ancak Kerim işi sağlama almak istiyordu. 3 - 4 ihtiyaç sahibi öğrenci belirledi. Bunları sadece Gizemli Zat ve kendisi biliyordu ve öyle de kalacaktı. Toplantı da tüm ekiple konuştu ama tahmin ettiği gibi yanıtlar aldı. Tüm oyuncular razıydı. Tek bir kuruş bile istemiyor ve talep etmiyorlardı. Onların gönüllerinde böyle bir hissiyat yoktu. Tümü razıydı. Bu durum Jale Hanımı da, Kerim'i de memnun etmişti.

Kerim stresli zamanlar geçirse de, pek tanınıp kıymet görmese de başarıya doğru ilerliyor Sayın Okur. Eserleri dizilmeye başlandı. Ha... Bu arada Kerim'in yazdığı iki kitaptan ses geldi. İkisinin toplam satışından ilk karını da almayı başardı. Okur yorumları da memnun

ediciydi. Özellikle Görünmeyen Bilinmez adlı romanı ilgi görüyor ve beğeniliyordu. Web site hazırlama üzerine yazdığı kitapta en çok tercih edilenler arasındaydı. Zaten uNet Web sistemi üzerine yazılı tek Türkçe kaynak olması da büyük bir avantajdı onun için. Peki, sence Kerim bir gün ünlü bir yazar olabilir mi? Kerim'in buna pek umudu yok. Olsa da belki Kerim fani dünyadan göçtükten sonra olur. Malum dünyada birçok yazar dünyaya gözlerini yumduktan sonra anlaşılıyor ve önem kazanıyor. Tabi Kerim buna da razı olmalı bence Sayın Okur. Canlısı işe yaramazdı, ölüsü mü yarayacak denilmesinden iyidir. Öldükten sonra kıymete binenlere; *“Bu denli önemli bir zatın kıymetini bilemedik.”* Derler en azından. Şöyle ben çayımı yudumlarken sende sanki şu Jale Hanım'ın kim olduğunu merak eder ve ondan bahsetmemi ister gibisin. Değil misin yoksa? Olmalısın, çünkü onu duyunca aslında bu oyunun asıl kahramanının, asıl başarı etkeninin o olduğunu anlayacaksın. O halde bir çay molası yapalım. Kerim'le bir tavla oynadıktan sonra Jale Hanım hakkında bildiklerimi senle paylaşırım.

Sayın Sayın Okur, sana söylemek istediğim daha çok şey var. Gizli ve özel konular, kimilerinin canını yakacak, kimilerin egosunu okşayacak hususlar, lakin beni yaratan adam bunları söylememi istemiyor. Israrlarına karşın tüm bilmen gerekenleri en ince ayrıntısına kadar anlatmaya can attığımı bilmelisin ancak beyaz sakallı adam

bunları anlatmama izin vermiyor ve daima bu duruma müdahale edecektir. Aslında onu da kınama, onun da bazı endişeleri var.

Bilirsin, kimileri çaba harcar, kimileri ise sadece konuşur haklı olsalar da. İşte bizim Kerim ve Jale Hanım da böyle bir maceraya atılmışlardı. Etrafta bazıları söyleniyor ama bazıları da bir takım eleştirilerde bulunuyorlardı. Kerim bunlara hak veriyordu. Acemi, hatta amatör bile denilemeyecek bir ekipleri vardı. Bu yüzden eleştiriler yerindeydi. Fakat aylarca süren bir çalışma vardı. Bu çalışmanın karşılığı olarak emeğe saygı da duyulmalıydı.

Bazıları fısıldıyor. Senin de kalbinden geçmiştir. Bu duruma da gayet anlayışla bakmak gerek. Sen de bazıları gibi ben bunu önceden duymuştum, daha önce de okumuştum dediğin bazı hususlar olmuştur. Bu yazdıklarım da bunları bulabilirsin. Ancak bilinmelidir ki, benim işim hatırlatmak. Çünkü bazıları maalesef çok çabuk unutuluyor.

Hani geçenlerde Spiegel'de ilk olarak okumuştuk Günter Grass'ın ölüm haberini. Kendisi meşhur bir yazardı. Bazı ön görüler var elbette. Turgut Bey'in de bahsettiği gibi bir gün, belki de yakın zaman içerisinde Grass'ın evi müzeye dönüştürülebilir. Kahvesini yudumladığı kahvehane, kafeterya önemli hale gelebilir. Peki, sence Sayın Okur, bizim şu yazarlığa bürünen çaylak yazar Kerim de böyle bir konuma bir gün gelir mi? Yazdıkları ilgi görüp, adı bazı yerlerde geçer mi? Bu bir kaygı değil benim için, sadece merak. Kerim'in ise zaten böyle bir telaşı, endişesi veya kaygısı yok. O kendisini eserlerde bulduğu için, yazarken zevk aldığı için yazıyor. Yeni bir ürün ortaya koymaktan haz

aldığı için yazıyor. Bazen ben de şu Orhan ve Hakan gibi onunla gırgır geçmeden edemiyorum. Onu ilk gördüğümde “Çaylak Yazar” diye hitap edip, “Dünya senin gibi yazarlara kaldıysa...” diye takılmazsam da rahat edemem. Bugünlerde iki farklı çalışmaya kafayı bozmuş. Birincisi Thomas Bernhard üzerine detaylı bir araştırma ve eseri kaleme alma gayretinde, bir diğeri ise ilginç bir iddiayla ortaya çıktı. Kendince bir tez ortaya atmış, etrafta söyleniyor işte canım. Ne olduğunu sana söyleyeceğim elbette, ancak kendisinin pek bunu senle paylaşmamdan memnun olacağını sanmıyorum. Binlerce yıl evvel var olan Eski Yüksek Almanca’nın da günümüz Türkçe gibi olduğunu, yüzlerce yıl sonra Türkçenin de Almanca gibi olabileceğini öne sürüyor. “Geliyorum” Türkçe de bir cümle bilindiği gibi. Sondan eklenen ve çekimli bir yapıya sahip ve Kerim de Almancadaki gibi şahıs ekinin fiilden ayrılıp, başa geleceğini, ayrıca yardımcı fiillerinde türeyeceğini iddia ediyor. O halde Kerim’in tezine bakılırsa bu cümle şu şekilde anlatılacak; “Ben var gelmek.” Ne kadar komik ve kulak tırmalıyor değil mi? Aslında Arama Tarama Yanılgısı tiyatrosundaki bazı replikler de ilk başlarda kulak tırmalıyordu. Fakat bugün özel bir yere sahipler. Bu cümlede buradaki gibi yüzlerce yıl sonra gayet sıradan ve özgün bir dil olma özelliği gösterebilir.

Deminki bahsedeceğim hususu merak ediyorsundur. Telaşlanma hemen. Sana Jale Hanımdan bahsedeceğim ama kısa ve öz biçimde. Ötesini anlatmama ne yazık ki beni yaratan adam izin vermiyor. Jale Hanım aslen Erzurumlu ama Almanya’da büyümüş ve eğitiminin büyük kısmını Almanya’da tamamlamış. Kendisi Dilbilimci ve doçent olarak

Üniversitede görev yapmakta. Çeviri ve özgün çalışmaları var. Ahmet Bey gibi hikâye ve onlarca kitabı yok ama dil bilim üzerine “*Yalanın Dildeki Gerçeği*” adlı özel ve özgün bir kitabı var. Kerim bu kitaba da kafayı takmış. Bu kitaptan da olabildiğine faydalanmaya kararlı. Ayrıca dostları aklına bir fikir daha sokmuş. Dün beraber Mustafa Paşa konağında Türk kahvelerimizi yudumlarken anlatıyordu. Teknolojinin insanları esir aldığı, bağımlılığın ve yabancılaşma efektinin ön planda olduğu bir tiyatro oyunu yazabileceğini söylemişler. Bu da buna kanmış ve paçaları sıvamaya hazırlanıyor. Ama şu aşamada yapması gerekenler buna çok şükür ki mani oluyor.

Kerim, Jana'nın cinayetinde şüpheli olarak görülmüştü ama sonrasında haklanmış ve hiçbir bağlantısı olmadığı anlaşılmıştı. Küçük bir yanlış anlaşılmayı da Gizemli Zat sayesinde ucuz atlatmış ve tatlıya bağlamıştı. Yeni bir seans ve turne beklentileri vardı ama o buna pek hazır gibi görünmüyordu.

Uçurumlardaydı şimdi,

Vakit gitme vaktiydi.

Zamansız anlardaydı şimdi,

An gidiş anıydı...

Sürgündeydiler adeta. Oyunun gidişatından çok bitmesinden ve kurtulmaktan yanaydılar. Yeniden sahnelenmesini ise sadece dilde söylüyorlardı. Yürekleri arzularının peşine düşmüştü. Şanda, şöhrette veya parada gözleri yoktu. Huzurun arayışı içinde kaybolmuşlardı.

Uçurumdaydılar şimdi. Her birine bir uçurum musallat olmuştu sanki vakit gitme vaktiydi malum, an gidiş anıydı artık. Zamansız anlardan bir gün çaresizliğin pençesinde kıvranıyorlardı. Talih kuşu vurmamıştı onlara, kör talih demeye de cesaretleri yoktu artık. Sırasıyla kopuyordu kıyametler, bir hışımla gibi çökmüştü bulutlar üzerlerine. Gizemli Zat'ın gidişi bir dalga gibi geriye yayılmaktaydı. Göç ediyordu tümünden öte diyarlara. Kerim'e yolculuk görünüyordu. Meçhule doğru, bilinmeze yelken açmıştı kendisini bekleyen kara günlerden habersiz.

Kızma bana Sayın Okur. Beni yaratan kişi zorluyor bana bunu. Hayatın daima karanlığa gittiğinden yanaydı o. Beni var eden, senle konuşmama müsaade eden adam inanmazdı gidişatın parlak olduğuna, ışıklı gecelerin geleceğine. Bu yüzden tüm sonların karanlık olacağını savunur ve bana söylettirirdi. Yine bir karanlık ve soğuk gece yaklaşıyor. Bulutlar kapatıyor gökyüzünü. Karamsar duygular dalgalanıyor ufuklara doğru. Kerim'in kara peçeli adama tutsak oluşuna şahit oluyordu tüm insanlık.

Ortaya koyduğu eser tüm izleyicilerce beğenilmişti. Oldukça da iyi yorumlar almıştı. Ancak o videoları izledikten sonra, resimlere baktıktan sonra farklı düşünmeye başlamıştı. Başarı adı verilen büyük bir başarısızlık görüyordu. Bir türlü inanmıyordu başardığına. Etraftakilerin baskı ve imalarına da rahatsız olmuştu. Eserine müdahale eden iki kişinin onun sonunu getirişine şahit oluyorlardı sebep olduklarından habersiz. Kendi adı geçiyordu eserde. Yazarı kendisiydi ama eserine küçük bir müdahalede bulunulmasından dolayı bazıları Kerim'i

küçümsüyordu. Yazar diye takıldığını iddia ediyorlardı böyle bir şey yapmamasına rağmen. Kalemimi kendisi kıracaktı.

Ağır adımlarla uçurumun kenarına geldi. Var ettiklerini evvela aşağıya birer birer attı. Rotmann, Wichter, Kertzig, Ayşe, Mervecik, Ramazan, Mehmet ve Jana... Feryat edercesine düşüyordu her biri uçurumdan aşağıya, bilinmez karanlığa doğru. Sıra gelmişti eserine ve emeğine. Arama Tarama Yanılgısını bir hamlede attığı uçurumdan aşağıya. Haykırdı göklere olabildiğine. *“Zaten var olmamalıydın!”*

Kalemime göz attı bir kere. Söylendi kendi kendine. *“Eğlenmek mi, hobi ya da alışkanlık mı?”* bir kez daha baktı ve yine söylendi; *“Hiç olmamalıydı.”* Diye. Onun işini, hayatını kurması gerekiyordu. Bekleyeni vardı, gitmesi gereken bir yer. Olmuyordu, bir şeyler ortaya koymak değil, bazı engellerle olmuyordu. Tüm evrene hükmeden para olmadan olmuyordu.

Henüz Nisan ayı bitmemişti. Sosyal medyada haberler yankılanıyordu. Arama Tarama Yanılgısı onlarca habersinde yerini almıştı. Kerim ve Jale Hanım'ın adı tüm haber sitelerinde övgüyle anılıyordu. Hürriyet, Milliyet, Diyardinnet gibi daha onlarcası Arama Tarama Yanılgısı Oyunu büyük beğeni topladı diye başlıklarını atmıştı. Jale Hanım'ın Beyi Davut Bey Kerim ve arkadaşlarının emeklerini tüm dünyaya duyurmuştu. *“Kerim'in yazdığı ve Doç. Dr. Jale Hanım'ın yönetmen koordinatörlüğünü üstlendiği 'Arama Tarama Yanılgısı' adlı tiyatro oyunu izleyenler tarafından büyük beğeni topladı.”* Diye yazıyordu tüm haber siteleri. Ertesi gün ise basılı halde tüm dünyaya

haber olunacaklarının sevincini ve başarıya ulaşmanın hazzını yaşıyorlardı. Kerim bu olup bitenlere pek aldırmaksızın yola koyulmayı yeğledi. Başarıyla övünmek yerine yoluna bakması gerektiğinin farkındaydı.

Sayın Okur, sen bu satırları okurken şunu da belirtmek gerekiyor. Para illeti olmazsa eğer can bulamayacak bu satırlar okurda ve okuyucuda. İlet ya işte, herkese gitmiyor Kerime de gitmediği gibi. İblis'e selam verenler zaten parayla oynuyor, diğerleri ise parayla oynadığını sanan paranın köleleri değil mi zaten?

Son nefesini alıyordu artık. Uçurumun kenarında esen rüzgârı dinliyordu. Derinden gelen çığlığı, feryadı dinliyordu. Geçmişine bakmaksızın sadece dinliyordu. Saatlerce, günlerce hatta haftalarca; birbirini kovalayan aylarca ve de yıllarca...

Gökyüzüne bakmak istedi bir an. Bulutlara, güneşe veya aya ne göreceğine aldırmaksızın. Gözü ilk güneşi görmüştü. Güneşin şafakta yeryüzünü aydınlattığı gibi dünyaya gelmişti. Bulutların süzülüşü gibi geçmişti hayatı. Ay misali parlıyordu artık dünyada. Bir şeyler yapmanın hazzını yaşıyordu ve yıldızlar gibi damgalar vurmuştu hayata. Fakat artık sadece karanlık vardı gökyüzünde ve sessizlik. Derin bir karanlık, uçsuz ve bucaksız. Sonu bilinmeyen bir sonsuz...

Tekrar uçurumdan aşağıya bakmak istedi ama biliyordu aşağısının da karanlık olduğunu, derin ve sonsuz bir karanlık. Ardına bakmak, geride kalanlara göz atmak istemişti. Hafifçe döner gibi olmuştu. Gözünün ucuyla bazılarını görmüştü. Sevenlerini, gözyaşı dökenlerini ve sonra

ağlayanlarını, feryat edenlerini... Henüz tam dönememişti ki, dengesini kaybetti. Uçurumdan aşağıya savrulmuştu bir yaprak misali. Artık umutları bile umutsuz kalmıştı. Karanlığa baktı bir an aşağıya süzülürken.

Gökyüzündeki sessizliğe ve karanlığa göz attı, sonra haftalarca süren yolculuğa çıkmıştı, sonrasında ise sonsuz bir yolculuk onu bekliyordu. Uçurumun kenarında demin gördüğü sevdikleri arkalarına dönüp gidiyordu. Ağlayışlarının ve feryatlarının dindiğine şahit oluyordu. Anlamlandıramamıştı bu olanları. Daha demin ağlıyorken, şimdi kahkaha atışlarını duyuyordu. Adını bile anmayışlarını, Kerim'i hatırlamayışlarını anlayamıyordu. Birkaç saat, belki de gün geçmişti. Sonra karanlığa giderken son bir bakış daha atmıştı uçurumun kenarındakilere. Onlarda yaklaşıyordu uçuruma doğru. Yaşlanmış ve bunamış halde. Günler içinde bu denli yaşlanmalarını da anlayamıyordu. Sonra bir an durdu ve kendi kendine, "*Neler oluyor böyle?*" diye söylendi ve gözlerini günlerce, haftalarca, aylarca derin karanlığa, sessizliğe dikti. Artık etraf tamamen karanlık, tamamen sessiz ve ıssızdı.

— SON —

Yazar Hakkında

Mevlüt Baki Tapan 1989 yılında Erzurum'da doğdu. Erzurum Dedeman AOTM lisesinden mezun oldu. İki yıl Atatürk Üniversitesinde İngilizce ve Turizm eğitimi, bir yıl Almanya'nın Jena kentinde Fridrich Schiller Üniversitesinde DAF ve Germanistik eğitimi aldı. Erzurum'da özel bir medresede Mehmet Siverekli hoca efendiden Arapça, Osmanlıca dersleri aldı. İlaveten Kur'an eğitimleri alıp, edebiyat alanında çalışmalar yaptı. 2011 yılında Erzurum ve İstanbul'da TBD tarafından düzenlenen Girişimcilik eğitimlerine katıldı. Bilgisayar, E-ticaret, Programlama, Sosyal medya ve İnternet sitesi hazırlama üzerine kurslara katıldı ve sertifikalar aldı.

2009 yılında Erzurum Atatürk Üniversitesinde Germanistik Club adlı öğrenci kulübünün başkanlığını aldı. Şiir dinletisi, Bilişim ve dil eğitimleri, Tiyatro gibi etkinlikler düzenledi. Bu eseri ele aldığı Alman dili edebiyatı son sınıf öğrencisiydi. Hikâye, Roman, Makale ve Deneme yazıları yazmakta, Milliyet.com ve Radikal.com gibi sitelerde yazılar kaleme almaktadır. Web site hazırlama üzerine aldığı kitap haricinde Almanca kavram sözlüğü, Nobel, tiyatro eseri ve roman kaleme almıştır. Özgün eser çalışmalarının yanı sıra Almanca çeviriler de yapmaktadır.

Evli ve Alman dili edebiyatı son sınıf öğrencisi olan Mevlüt Baki Tapan'ın eser, proje ve çalışmalarına www.mevlutbakitapan.com adlı resmi internet sitesinden ulaşabilirsiniz.

Bazı eser ve çalışmaları; *Periler ve Efsaneler, Meçhul Adam, Özgür Mahkûm, Gizemli Kitap, Almanca Kavram Sözlüğü, Arama Tarama Yanılgısı Tiyatrosu, Okyanus internet site projesi, Türk Servis Usulü, Web site hazırlama ve uCoz CMS kitabı, Kesişen noktada Hüseyin Sümer, Das Radio, Kurt Kusenberg-Ters Bir Bakış, Beni Âdem-İnsan, Romalaşan Türkiye, Ütopya Üniversitesi...*

Sözlük

Nirvana: (Sanskritçe: *Nirvāna*, *निर्वाण*), Sanskrit dilinde "dışarı"

anlamına gelen "nir" ve "esmek, üfleme, nefes vermek"

anlamındaki "va" sözcüklerinden türetilmiş olup, Doğu dinlerinde, mistizmde ve Hint Teozofi'sinde manevi kurtuluş'u belirtmek üzere, sözcük anlamıyla "dışarı esmiş", "dışarıya üflenmiş" anlamına gelir.¹

Bir nevi gerçeği olduğu gibi kabul etmenin gerektiğini anlatan ve kişinin bulunduğu durumdan memnun olması gerektiğini anlatan bir felsefedir.²

Siddhartha: Hermann Hesse'nin Budizm felsefesinin temelini konu aldığı, insanın bendini arayışını

konu edindiği Nobel edebiyat ödülü almış kitabının adı.

Faust: J. W. Von Goethe'nin metafizik temelli Romanı.

Anka Kuşu: Edebiyat ve tasavvufta yer alan efsanevi kuş. Arapların "Anka", İranlıların "Simurg" adını verdikleri kuş, Türkçede her iki şekliyle birlikte Zümrüdüanka ve Hüma yahut umay olarak adlandırılır. Efsanelere göre Kafdağı'nın tepesinde direkleri abanoz, sandal ve öd ağacından yapılmış köşke benzer bir yuvada yaşar. Neslinin uzun yıllar önce tükendiğine inanılan efsanevi kuş.

Aziz Nesin: Mehmet Nusret Nesin ya da bilinen adıyla Aziz Nesin mizah, kısa öykü, tiyatro ve şiir dallarında pek çok yapıtı bulunan Türk mizah yazarıdır.

¹ Site: "Nirvana", Wikipedia-tr, Erişim: 01.04.2015, (<http://tr.wikipedia.org/wiki/Nirvana>).

² Site: "Nirvana", Bilgi Ustam, Erişim: 01.04.2015, (<http://www.bilgiustam.com/nirvana-nedir-nirvanaya-nasil-ulasilir/>)

Tiyatroya Giden Yol – Mevlüt Baki TAPAN

Kurt Kusenberg: Alman yazar, Sanat eleştirmeni.

mizahi polisiye tiyatro oyununun başkarakterlerindedir.

Arama Tarama Yanılgısı: Mevlüt Baki TAPAN tarafından Aziz Nesin'in Fil Hamdi'sinden ve Kurt Kusenberg'in Ters Bir Bakış adlı eserlerinden esinlenerek kaleme aldığı kara mizahi polisiye komedi tiyatro eseridir. Ortalama 17 – 18 kişiyle oynanmıştır. Yönetmenliğini ve Koordinatörlüğünü Doç. Dr. Fatma ÖZTÜRK DAĞABAKAN yapmıştır. Atatürk Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Alman Dili ve Edebiyatı Bölümünün Germanistik Club öğrenci kulübü bünyesinde gerçekleştirilmiştir.

Kertzig: Çok nadir rastlanan Almanca isim.

Wichter: Almanca da sefil, cüce, kötü adam anlamlarındaki “wicht” sözcüğünden türeme Alman ismidir.

Rotmann: Almanca sıfat+isim birleşimi kelimedir ve türetme tamamen oyun yazarına aittir. Anlamı; kızıl adam demektir. Arama Tarama Yanılgısı adlı kara

